

ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ 1-20

ΥΠΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:

ΟΛΑ ΣΤΟΝ ΥΜΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΚΕΨΕΙΣ

«**Η νομική είναι η επιστήμη των επιστημών**». (Λουκής Παπαφιλίππου).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1.

Φιλοσοφία.

Στοιχεία και απλές σκέψεις περί φιλοσοφίας.

Ο Πλάτωνας τόσο πολύ πίστεψε στην αξία και στην δύναμη της φιλοσοφίας, ώστε με σθένος υποστήριξε ότι **μόνο αυτοί οι οποίοι είναι φιλόσοφοι θα πρέπει να διοικούν την πολιτεία**: «*αν οι φιλόσοφοι δεν βασιλεύουν στην πολιτεία ή οι βασιλείς και οι τύρανοι δεν γίνουν φιλόσοφοι (εννοεί έστω και εκ των υστέρων), τότε δεν υπάρχει σωτηρία για την ανθρώπινη ράτσα*».

Προ-εισαγωγική προσέγγιση.

Είναι δεδομένο ότι σε δυσεπίλυτα ή ακόμη και σε άλυτα ζητήματα και θέματα τα οποία απασχολούν τον άνθρωπο και την κοινωνία, όποιος μορφής και να είναι, θεωρητικού, τεχνικού και επιστημονικού αντικειμένου, καλείται η φιλοσοφία μέσα από την πνευματική της διάραση να βρεί και δώσει (την) λύση. Διότι η φιλοσοφία είναι η απόλυτη δύναμη!

Επομένως,

στην προσπάθειά μας ως απλοί άνθρωποι, να πλησιάσουμε **την μεγαλύτερη και την πλέον ατελείωτη των επιστημών, την νομική επιστήμη και επειδή το δίκαιο και η νομική επιστήμη είναι φιλοσοφία,**

επομένως θεωρήσαμε ότι μόνο με την βοήθεια της δύναμης της φιλοσοφίας θα καταφέρουμε να «βγούμε από μέσα».

Διότι η φιλοσοφία είναι το φως το οποίο δίνει ελπίδα στον άνθρωπο λέγοντας του ότι τίποτα δεν χάθηκε διότι τίποτα δεν ... «υπάρχει» ακόμη.

Η φιλοσοφία είναι ο σεμνός διαπρύσιος κήρυκας της δύναμης του ανθρώπου.

Η φιλοσοφία είναι ανάταση και η εκ της αφθελγίας(=αδυναμία έκφρασης διανοημάτων) έξοδος του ανθρώπου.

Η φιλοσοφία είναι εσωτερική πράξη του ανθρώπου περί το σκέπτεσθαι.

Η φιλοσοφία είναι πνευματική ανύψωση του ανθρώπου.

Η φιλοσοφία είναι ο θρίαμβος της ανάβασης του ανθρώπου στα σκαλοπάτια της εισόδου στον Θεό το ενδιαίτημα.

Φιλοσοφία «μπορεί» και να είναι η κατά ερωτηματικό και υποθετικό τρόπο σύνθεση σκέψεων.

Επομένως είναι τιμή μας να προσπαθούμε με τις ταπεινές μας δυνάμεις έστω να την προσεγγίσουμε

γι' αυτό και θέλοντας να αναδείξουμε την υπέρτατη της αξία, καταγράψαμε αυτή την προλόγηση του...προλόγου.

Και ο (αναγκαίος) πρόλογος.

Αν ο βίος των τελευταίων 100.000 ετών του εχέφρωνος ανθρώπου από προ-παλαιολιθική, παλαιολιθική, λιθική, και νεολιθική εποχή, δεν βρισκόταν προσανατολισμένος προς την ασταμάτητη κατεύθυνση της προσπάθειας για καλύτερευση στον κάθε τομέα της ζωής του, τότε το ανθρώπινο γένος, ίσως ακόμη να ζούσε ευτυχισμένο στα κλαριά των βελανιδιών τα καλοκαίρια και στις σπηλιές τον χειμώνα.

Η εν διαχρονία αυτή προσπάθεια ούσα μια ασταμάτητη, κοπιώδης αλλά και θαυμαστή των ανθρώπων πορεία, κατόρθωσε να παράξει πολιτισμό και να κτίσει παρθενώνες. Αρα αυτή η ανθρώπινη εξέλιξη υπερβαίνει ακόμη και την γιγάντια σκέψη του Ηράκλειτου, ότι **τα πάντα ρεί**, αφού στην πράξη υλοποιεί την ανώτατη σκέψη του Αναξίμανδρου ότι (συνάμα) : **τα πάντα εξελίσσονται!**

Βαρύ για τον γράφοντα έργο και μόνο η απλή επαφή με την φιλοσοφία, ώστε με δέος να συλλέξει και ταπεινότητα να καταγράψει σκέψεις, ιδέες, οδηγούς και μέσα, με σκοπό να τα χρησιμοποιήσει ως καλή ύλη και συμπαγή λιθάρια, θετικής συμβολής προς την πρόοδο του νομικού μας συστήματος για καλύτερη δικαιοσύνη.

Θεωρούμε επομένως απαραίτητο να δούμε μερικά στοιχεία της φιλοσοφίας σε απλή και «εκλαϊκευμένη» απόδοση, τα οποία θα καθοδηγήσουν και βοηθήσουν τις σκέψεις ως καλοί αρωγοί στην προσπάθεια μας να εκθέσουμε επαρκώς τα θέματα των επόμενων κεφαλαίων.

Επί του θέματος Φιλοσοφία.

Σκέψεις.

Φιλοσοφία είναι μια ...άγνωστη στους ανθρώπους λέξη.

Σε κάθε σοβαρό βιβλίο φιλοσοφίας υπάρχει πάντα ο εξής ...μονότονος πρόλογος: «*δεν είναι εύκολο να δοθεί ο ακριβής ορισμός της φιλοσοφίας*»!

Περί την φιλοσοφία επιλεγείσες απλές σκέψεις.

Από την φιλοσοφία γνωρίζουμε μόνο το «υπάρχειν»(της) και το οποίο υπάρχειν, τελεί αναγνωριζόμενο σε κάποιο βαθμό υπό τρεις υποστάσεις ξεχωριστά εκάστη ή ομού ασκούμενες , όπως τουλάχιστον τις αντιλαμβάνεται η ανθρώπινη λογική δυνατότητα:

-υπό την **διαλεκτική** της υπόσταση, μέσα από συζήτηση, αντίθεση και καταληκτική λογική επεξεργασία ώστε να ευρεθεί η αλήθεια

-υπό την **πρακτική** της υπόσταση, μέσα από την εν τω βίω καθοδηγητική εφαρμογή της

-υπό την **πνευματική** της υπόσταση, μέσα από την προς τα άνω και προς την αυτογνωσία ταξίδευση της ανθρώπινης σκέψης και συνείδησης με οδηγό την διάνοηση.

Σημ. καταγράψαμε ανωτέρω την λέξη/απαρέμφατο «υπάρχειν» και όχι την λέξη απαρέμφατο «είναι» - διότι η φιλοσοφία όση δύναμη και να έχει είναι πολύ μικρή ώστε να ... «είναι», διότι πολύ απλά τον όρο αυτό τον φέρει μόνο ο Θεός.

Και το είναι του Θεού, δεν τελεί ως επιτελεστικό υπέρβασης αποτέλεσμα διότι τίποτα ο Θεός δεν «καταδέκτηκε» να ξεπέρασει και δεν είναι καν αυτοδημιούργητος, αλλά υψηλή «ύλη» πρωτογενούς αυτογενετικής ενέργειας ως άναρχος και τετελειωμένος, ενώ όλα τα υπόλοιπα συμπαντικά στοιχεία (συμπεριλαμβανομένων ασφαλώς και ημών των ανθρώπων) τελούν στο...φτωχικό οντολογικό καθεστώς της ύπαρξης.

Ανθρωπος και φιλοσοφία βρίσκονται ομού στην ίδια χαμηλή ομάδα και στην ίδια κατώτερη ενότητα δυνάμεων της κατάστασης του «υπάρχειν»! Όμως αυτό είναι πολύ καλό και πολύ ελπιδοφόρο, αφού είναι σύμμαχοι και συμμαχητές.

Τί είναι όμως ακριβώς η φιλοσοφία;

Ακόμη και οι ίδιοι οι φιλόσοφοι ουδέποτε κατάφεραν να συμφωνήσουν τί είναι επιτέλους η φιλοσοφία. Επομένως ακόμη και η ταυτότητα της είναι επίσης **μέγα ουσιαστικά αναπάντητο (φιλοσοφικό και αυτό!) ερώτημα** στο οποίο οι φιλόσοφοι ανάλογα με την σχολή φιλοσοφικής σκέψης στην οποία ανήκουν, δίδουν συνήθως την κατά την δική τους προσέγγιση, ανάλογη ερμηνευτική απάντηση.

Ερώτημα: μα είναι δυνατόν να μιλάμε για κάτι που ούτε καν γνωρίζουμε τί είναι;

Τί δείχνει αυτό;

Πολύ απλά καταδεικνύει το **μέγεθος** της φιλοσοφίας.

Εμείς με τις λίγες και ταπεινές μας γνώσεις και για σκοπούς καλύτερης κατανόησης του παρόντος κειμένου λέμε στον αναγνώστη με απλή σκέψη και με απλά λόγια ότι

φιλοσοφία είναι, η του ανθρώπου ερευνητική και επίμονα αναζητητική συμπαντική επιδίωξη μάθησης μέσω της (ανώτερης) σκέψης.

Μπορεί επίσης κατά πολλαπλότητα ως βοηθητικές εμβολές προς τις ανωτέρω έννοιες, να λεχθεί καθ' ημάς:

-ότι η νόηση είναι το σημείο έναρξης και το μοναδικό εργαλείο ζωής της φιλοσοφίας,
-ότι η φιλοσοφία είναι ο σκέψης και πνεύματος αγώνας κατάκτησης ανώτερης γνώσης,

-ότι η εκ της δράσης του ανθρωπίνου πνεύματος επιτευχθείσα κατάκτηση, όσο μικρή και ασήμαντη αν είναι αποτελεί όμως υψηλή καρποφορία της φιλοσοφίας (ως ενέργεια – κατάληξη).

«Λένε» ακόμη ότι, φιλοσοφία είναι η επίπονη πνευματική του ανθρώπου προσπάθεια να εξηγήσει με την δική του λογική και παρατήρηση το μέγα ερώτημα της κοσμογονίας μέσα από τις κοσμολογικές θεωρίες. Όμως η προσπάθεια αυτή από μόνη της όσο υψηλό και να είναι το πνεύμα της, δεν παύει να είναι του ταπεινού ανθρωπίνου μεγέθους και επιπέδου, επομένως χρειάζεται κάποια πέραν του μυαλού ανώτερη δύναμη ως «καλό συνεργάτη» και δραστικό ενισχυτή. Αυτός ο ενισχυτής δεν είναι άλλος από την διαίσθηση του ανθρώπου= εξ ενστίκτου αντίληψη /γνώση δια του υποσυνειδητού χωρίς επέμβαση της λογικής. Η διαίσθηση τόσο πολύ ανεγνωρίσθη ως σημαντικός οδηγητής της πορείας των φιλοσόφων, ώστε στην αρχαία Ελλάδα επεκράτησε/καθιερώθηκε ως φιλοσοφική αρχή της «δαισθησιαρχίας». Η αρχή αυτή ήταν η αποδεκτή θεωρία, η οποία πίστευε ότι η ανθρωπίνη διαίσθηση, είναι οι κεραίες αυτόματης λήψης των σημάτων του σύμπαντος τα οποία μέσα από την αποκωδικοποίησή τους από το ανθρωπινό πνεύμα καταλήγουν καλή παραγωγή ως το κατ'εργήνευση έργο για την κατάκτηση της αλήθειας.

Μακρύς ο δρόμος του φιλόσοφου, δύσκολη-δυσκολότατη η προς τον ουρανό ανάβαση του, οιοιεί «ακαταλαβίστικοι» οι καρποί τους οποίους συνέλεξε από την μή εύφορη γή του σύμπαντος, όμως όλοι συμπαντικά σημαντικοί.

Αν και πατέρας της φιλοσοφίας είναι ο εκ Μιλήτου Μικράς Ασίας, Θαλής ο Μιλήσιος, αν και ανάδοχος της φιλοσοφίας είναι ο μεγάλος μαθηματικός εφευρέτης του «π»(ότι λόγος κύκλου-διαμέτρου=3.14) και του Πυθαγόρειου θεωρήματος(ότι το τετράγωνο των δύο καθέτων ισούται = με το τετράγωνο της υποτεινούσης) Πυθαγόρας, πρωτο-ονομάζοντας από σεμνότητα τον εαυτό του «φιλόσοφο» -φίλος της σοφίας- και όχι «σοφός, παραδίδοντας στην ανθρωπότητα την συμπαντική λέξη «φιλοσοφία», εν τούτοις

ο «Θεός» (Θεϊκός) Πλάτωνας τα είπε όλα: καλώς χαρακτήρισε την ανώτατη πνευματική αξία και την κοσμική βαρύτητα της φιλοσοφίας με την φράση **«η φιλοσοφία είναι η μητέρα της ακεραιότητας».**

Εμείς οι απλοί άνθρωποι δεν έχουμε το ανάστημα του «μετασωκρατικού»δαινού παλαιστή Πλάτωνα(ως παλαιστής είχε τεράστιες πλάτες και γι'αυτό τον ονόμαζαν Πλάτωνα), ούτε και του εφευρηματικότετου εξ Ιωνίας Θαλή, ούτε και του «ιδιότροπου» και αυστηρότατου(όποιος μαθητής τολμούσε να μιλήσει κατά τις αγορεύσεις του τον έδιωχνε) διδασκάλου Πυθαγόρα, ούτε το μέγεθος του εκ Σταγείρων Χαλκιδικής Αριστοτέλη, ο οποίος έκτοτε παραμένει στην πρώτη θέση παγκοσμίως ως παν-επιστήμων – απίστευτο, ο μοναδικός άνθρωπος στον πλανήτη ο οποίος **κατείχε όλες τις επιστήμες,**

όμως, αυτό δεν σημαίνει ότι παραιτούμαστε από το να σκεφτόμαστε. Διότι πώς είναι δυνατόν να πάψουμε να σκεφτόμαστε, αφού η σκέψη είναι η μοναδική ύλη δημιουργίας της τροφοδοτικής ενέργειας για την λειτουργία της φιλοσοφίας:

Ολη η ανθρωπίνη διάνοηση θέλοντας πολλαπλασιαστικά να συνενώσει τις δυνάμεις της (δια-νόησης) οι οποίες προέκυψαν από τις εκάστοτε(χρονικά)ανώτερες γνώσεις οι οποίες κατακτήθηκαν μέσα από την δύναμη της σκέψης και να τις συγκροτήσει μέσα σε μια οργανωμένη ισχυρή οντότητα φύλαξης, ώστε μέσα από την καλή χρήση

και συστηματική εφαρμογή της συσσωρευθείσας αυτής δύναμης να υπηρετήσει τον άνθρωπο,

καταλήγει να διαχωρίζει τακτικά(δηλ. ως τακτική) την γνώση στις διάφορες θεματικές επιστημονικές επινοήσεις και επιμέρους κλάδους.

Όλοι αυτοί οι επιμέρους της επιστήμης κλάδοι παρά το τεράστιο τους μέγεθος και τα διαφορετικά πεδία έρευνας δεν έρχονται ποτέ σε πνευματική αντίθεση, ούτε γεννούν ενδογενούς προελεύσεως εμφύλιες συγκρούσεις και το κυριότερο δεν αποτελούν αιτία διαρροής και εις μάτην απώλεια δύναμης πνεύματος του ανθρώπου. Και αυτό διότι πολύ απλά, όλες οι θεματικές επινοήσεις ως τα άυλα προϊόντα της ανθρώπινης σκέψης και διανόησης τελούν αλλήλοις εξ αίματος συγγενείς, αφού έχουν κοινή καταγωγή, κοινό πρόγονο και γεννήτορα την (ανθρώπινη)σκέψη.

Επομένως όλοι οι επιστημονικοί κλάδοι, δεν είναι απλά συν-άδελφοι (δηλαδή μαζί αδέρφια) αλλά εξ αίματος πραγματικά αδέρφια, αφού έτυχαν εκ της ίδιας μήτρας πρωτοϋπάρξαντα έμβρυα και συνεπώς όλοι οι κλάδοι γνώσης είναι ομομήτρια της φιλοσοφίας τέκνα. Απόδειξη το γεγονός ότι στην χώρα γέννησης των σημερινών πανεπιστημίων, την αρχαία Ελλάδα, δεν υπήρχε ο σημερινός όρος «πανεπιστήμιο», αλλά όλα τα πνευματικά κέντρα και όλες οι συλλογικότητες πνεύματος, ελέγοντο «φιλοσοφικές σχολές».

Η επιστήμη (όποια καν αν είναι) στην κοινή της έννοια, όταν ειδωθεί ως οντότητα εντός του μικρο-χώρου του συγκεκριμένου της χαρακτήρα και εντός των ορίων των ατομικών της δυνατοτήτων και ιδιοτήτων είναι ένα ...τίποτα. Είναι απλά μια επιστήμη. Θεματική και έως πολύ συγκεκριμένης εμβέλειας με δυνατότητα όρασης σε πολύ μεγάλο βαθμό, μόνο προς το δικό της αντικείμενο. Αρα η κάθε μια επιστήμη αναγκαστικά τελεί κλειστή στο δικό της καβούκι. Ομως η φιλοσοφία ως η μάνα τους είναι ο εν αρχή λόγος, είναι γένεση και συνάμα η ασταμάτητα προωθούμενη αναγέννηση των επιστημών. Η του πνεύματος άυλη υπόσταση του ανθρώπου, δρώντας μέσα από την διάσταση της φιλοσοφίας καταφέρει να ξεπεράσει τις δεσμεύσεις της ανθρώπινης μικρότητας. Με την φιλοσοφία ο άνθρωπος με περιφρόνηση δραπτεύει από την σχέση του με την βαριά φυλάκιση του καθηλωμένου επί της γης υλικού του σώματος και **πανελεύθερος** πλέον του σύμ-παντος ταξιδευτής, πάνω στο άρμα της χαρισματικής λειτουργίας του πνεύματος του, μάχεται στην πρώτη γραμμή του ερευνητικού αγώνα δρόμου, εκείνου που ποτέ δεν θα τελειώσει. Και δεν θα τελειώσει διότι ο (ευτυχώς με σκέψη προικισμένος) εχέφρων άνθρωπος, ποτέ δεν θα σταματήσει να σκέπτεται, να νοεεί και να συλλογίζεται έχοντας αιώνιο σκοπό να ερμηνεύει/σει πράγματα – και ως εκ τούτου, ο καλός αγώνας δρόμου είναι ατελείωτος!

Τα δύσκολα: η φιλοσοφία είναι μια ερμηνευση πραγμάτων η οποία ποτέ δεν εξαντληθεί, διότι τα πράγματα συνδέονται με την συμπαντική αναζήτηση (ως εξ αυτού λαμβάνοντα τροφή) και επειδή το σύμπαν μπορεί να είναι μεν **πεπερασμένο** (απλά αυτό λέγεται για να παρηγορείται ο άνθρωπος και το οποίο εμείς ως γράφοντες πάντως δεν το πολυπιστεύουμε) όμως δεν παύει να είναι (πολύ «δυστυχώς» για τους φιλόσοφους) και **άπειρο**, με το οποίο και συμφωνούμε: άρα η φιλοσοφία είναι καταπιασμένη με αυτό το όχι μικρό θέμα αλλά, (ά+πέρας) άπειρο θέμα.

Η «**δυσκολία**»: θα καταφέρει όμως σε κάποια στιγμή η φιλοσοφία να πεί με λόγια κατανοητά στην ανθρώπινη αντίληψη πώς είναι δυνατόν το σύμπαν(συν+παν = μαζί στο παν) να συνυπάρχει εντός δύο μή συνυπαρχουσών(λογικά) όχι απλά συγκρουόμενων αλλά -μέσα από την απλή λογική των ανθρώπων- εντελώς «κοντραρισμένων» δια-στάσεων/από-στάσεων, του ά-πειρου και του πεπερασμένου; Δηλαδή του ...ατελείωτου και του ...έχοντος τέλος; Τί επιτέλους ισχύει; Η δική μας ταπεινή θέση- θεωρούμε ότι είναι ήδη απαντημένη αυτή η ερώτηση περί της συνύπαρξης ή μή συνύπαρξης αυτής: οι δύο αυτές έννοιες/καταστάσεις, τελούν εν λυρική συμπαντική αρμονία και βεβαίως συνυπάρχουν.

Το πρόβλημα το έχουν οι άνθρωποι:

δεν το καταλαβαίνουν και δεν μπορούν να αντιληφθούν την κατά συγκρότηση διττή αυτή μορφή με την σκέψη τους να αρνείται να το δεχτεί ως ακατανόητο (όμως ας δεχτούμε ότι το α-κατανόητο ως το μη κατανοητό, ασφαλέστατα δεν είναι συνώνυμο με το ανύπαρκτο) διότι είναι φυλακισμένοι στην «σπηλιά του Πλάτωνα» άκρως

υποδουλωμένοι στα επί του πλανήτη γης μικροκοσμικά τοποχωροχρονικά όρια και δεδομένα καθώς και ορατά πρότυπα, τα οποία ως αντίληψη εκφράζονται με εικόνες, με ζωγραφιές, με νούμερα, με αριθμούς και σύνολα αριθμών, με ύλη και βάρος, μάζα και ποσότητες και ασφαλώς με (και σε) **χρόνο**.

Σημ. ο «χρόνος» είναι άλλο τεράστιο φιλοσοφικό κεφάλαιο διότι, ενώ είναι υπαρκτός μόνο στην σκέψη του ανθρώπου, αλλά στην πράξη ανύπαρκτος (και ας έχουμε από χίλια ρολόγια ο καθένας μας) εν τούτοις είναι το μεγαλύτερο βάσανο του ανθρώπου. Το παρελθόν δεν υπάρχει διότι πέρασε. Το μέλλον δεν υπάρχει διότι δεν το ξέρουμε. Το παρόν δεν υπάρχει, είναι το «χειρότερο» διότι δεν μπορούμε καν να το αντιληφθούμε- η λέξη «τώρα» με 4 ψηφία μέχρι να την γράψει στο πληκτρολόγιο ο γράφων έχει παρέλθει αναντίληπτο.

Ποιά τα ερωτήματα της και τί ακριβώς προσπαθεί να ερμηνεύσει η φιλοσοφία μέσα από τον τίτλιο πνευματικό της αγώνα;

Ας δούμε τα βασικά:

- (α) Σύμπαν.
- (β) Θεός.
- (γ) Ανθρώπος.*

* Σημ. Σύμπαν και Θεός είναι καθ'ήμας πίο ...εύκολο φιλοσοφικό θέμα διότι απλά είναι...ένα. Ο άνθρωπος είναι το «πρόβλημα» - διότι ο άνθρωπος είναι δυϊκή οντότητα ως ψυχή και σώμα – σώμα και ψυχή και εφ' όσον συγκροτείται από δύο διακριτά όμως συνυπάρχοντα στοιχεία, άρα έχουμε δύο (ξεχωριστής έρευνας) ζητήματα προς επίλυση μέσα στο ίδιο κεφάλαιο. Η δυϊκή οντότητα της ανθρωπίνης υπόστασης, τελεί διακρινόμενη στην ορατή υλική παρουσία του σώματος και την αόρατη καθαρή διαφάνεια της ψυχής ως τα δύο συστατικά στοιχεία ύπαρξης του ανθρώπου:

1) σώμα ως ύλη, τελών υπό και εντός απλής βιολογικής λειτουργίας και

2) ψυχή ως άυλη «ύλη», τελούσα υπό και εντός ανώτερης πνευματικής λειτουργίας.

Ποιά η ακριβώς ακολουθούμενη γραμμή συνοχής και η όντως αληθής συνεκτικότητα, και υπό ποία προϋποθετική ιδεολογία εγένετο η σύνδεση αυτή, η ταπεινή μας απάντηση είναι ότι η φιλοσοφία έχει πολύ δρόμο μπροστά της για να τον περπατήσει.

Είναι έκδηλο ότι με τα ως άνω «βασικά» καλύπτονται (ας πούμε) τα πάντα.

Δεν είναι όμως κυριολεκτικά «τα πάντα», έστω και αν πρόκειται για συμπαν-τικό θέμα διότι πολύ απλά δεν ξέρουμε αν υπάρχουν και άλλα «πράγματα» πέραν αυτών των γνωστών δηλ. αυτών που ονομάζουμε «πάντα».

Ας δούμε τα ως άνω τρία θέματα.

(α) **Σύμπαν**= συν + παν, (όλοι) μαζί στο πάν...

Το «παν» είναι κάτι ασύλληπτο και τρομακτικού μεγέθους τουλάχιστον για το ανθρώπινο μέτρο. Επομένως μετά το τι ακριβώς είναι το σύμπαν, το πρώτο αναπάντητο ερώτημα του «παντός» (σύμπαντος) είναι : γιατί είναι, γιατί «δεν είναι» από πότε υπάρχει και τί κάνει;

Είναι το σύμπαν «δοτή» ενότητα σκοπού ή τυχαία ...συσσώρευση ατόμων;

Και γιατί υπάρχει το σύμπαν(με τόσα πολλά πράγματα) και γιατί ...«δεν υπάρχει» δηλ. δεν απουσιάζει το σύμπαν ... και γιατί αντί αυτού δεν υπάρχει το κενό και το τίποτα;

Όμως αφού υπάρχει σύμπαν ποία η εξήγηση της κοσμογονίας- πώς, πότε, από πού, από ποίον και το πίο φρικτά και τραγικά βασανιστικό γιατί γεννήθηκε. Ποίον ή ποιούς και πώς ακριβώς ήθελε να τους ευνοήσει;

Το μυστήριο της διερμίνευσης και της συμπαντικής κατανόησης βαρύτατο καθήκον της κοσμολογίας, άνθρωποι μου, έχουμε πολύ χρόνο μπροστά μας...

(β) **Ο Θεός**.

Ο ασήμαντος άνθρωπος όντως με δέος και γονυπετής μπροστά του τον κατατάσσει ως ασύλληπτο, ως αυτοδημιούργητο, ως δημιουργό, ως πατέρα, ως ποιητή, ως

παντοδύναμο, ως μεγαλοδύναμο, ως παντοκράτωρα, ως καλότατο, ως ουράνιο, ως οικτίρμονα, ως πάνσοφο, ως αγαθότατο, ως αλάνθαστο, ως τέλειο, και ως αρχηγό θρησκειών. Του κτίζει ναούς «της του Θεού Σοφίας», του απευθύνει με σεβασμό προσευχές, πείθεται και υποτάσσεται σ' αυτόν, αλλά συνάμα φοβούμενος αυτόν διότι «ξέρει» τον λόγο -την ανθρώπινη του ατέλεια- τον προσκυνά «δουλικά» και του κάνει ναούς και ...αγάλματα υποταγής και έλκυσης της εύνοιας του.

Κάθε λαός και κάθε έθνος κάνει ότι μπορεί ανάλογα βέβαια με τους θρησκευτικοφιλοσοφικούς εντοπισμούς του. Και έχει δίκαιο: μπορεί ο ασήμαντος άνθρωπος, με μέση λογική και μέση ικανότητα δια-νόησης και κρίσης, να μην σκεφτεί ως κυρίαρχο στην σκέψη του τον εκ πρόρρησης δημιουργό Θεό, όταν έστω και για μερικά δευτερόλεπτα ασχοληθεί με την φιλοσοφία; Εμείς με τις ταπεινές μας μέχρι τώρα φιλοσοφικές γνώσεις απαντούμε με βεβαιότητα όχι.

Όμως εδώ ξεκινούν άλλα ερωτήματα:

Τί είναι ο Θεός, γιατί υπάρχει, γιατί «δεν υπάρχει», πού βρίσκεται, πώς ακριβώς είναι, πόσο μακριά ή πόσο κοντά από εμάς βρίσκεται, μπορούμε ή καλύτερα μπορεί ίσως κάποτε με την των ανθρώπων οπτική να δούμε την εικόνα του ή μόνο με εσωτερικές αισθήσεις θα μπορέσουμε ποτέ να τον αντιληφθούμε, με ποιούς είναι, τί σκέπτεται, τί και πώς ελέγχει, είναι επιβραβευτής και τιμωρός ή μόνο τιμωρός, ποιό το επίπεδο του αλλά και το φλέγον για τους θεοσεβούμενους τί γνώμη έχει για τους ανθρώπους; Σίγουρα είναι μεγαλόκαρδος αφού είναι Θεός (απαντημένη ερώτηση) είναι όμως όντως τιμωρός;

Δική μας σκέψη: από την στιγμή που ο Θεός, είναι απόλυτος και τέλειος και εμείς οι άνθρωποι ατελείς ως τα «μηδενικά» του δημιουργήματα, είναι ποτέ δυνατόν να είναι προς εμάς τιμωρός; Πώς θα μπορούσε η απολύτως απεριόριστη σοφία του και η ατελείωτη σε μέγεθος μεγαλοκαρδία του, να απαιτεί να είμαστε και εμείς οι άνθρωποι σαν αυτόν «σωστοί» και «φρόνιμοι»: μα αφού αυτό είναι ωσάν να ζητούμε από ένα βρέφος να τρέξει ανταγωνιζόμενο με τον πρώτο ενήλικα αθλητή στα 1000 μέτρα και να έρθει αυτό πρώτο!

Εμείς θεωρούμε ότι ο Θεός ως μεγαλόκαρδος, άκρως οικτίρμων, ευσπλαχνικός και φιλόανθρωπος, μάλλον με πατρική αγάπη και ατελείωτη κατανόηση κρίνει τα λάθη και τις ...«ανοησίες» και με καταδεκτικότητα ασχολούμενος μαζί μας, «υποβιβάζεται» σε καθοδηγητή και παιδαγωγός μας - παρά σε τιμωρό μας.

Οι των ανθρώπων σκέψεις και ερωτήσεις είναι χωρίς τέλος: ένας είναι ο Θεός ή πολλοί; Και πώς λέγεται ο Θεός; Οντως ...ολοκλήρωσε την δημιουργία του ή μας «οφείλει» ακόμη και έχει να μας χρωστά Θεουργίας παραγωγή; Ποιός μπορεί να ελέγξει τον Θεό ποιά, πόση και πόση του απέμεινε ακόμη δουλειά και εναπομείνασα «ύλη».

Και ο άνθρωπος ποιά θέση και ποιό ρόλο έχει σε σχέση με τον Θεό, του έχουν ανατεθεί καθήκοντα και έργα και ποιά ακριβώς, έχει όντως συμβολή και ποιού ύψους και μεγέθους συν-κατέχει στην Θεουργική κίνηση;

Στα ακόμη πιο δύσκολα: ποιός άραγε να δημιούργησε τον Θεό; Προήλθε εξ όντος ή δημιουργήθηκε εκ του μη όντος. Από ποιό «ον» (*1) δευτερογενώς προήλθε και πώς εκ του τυχόν μη όντος πρωτογενώς δημιουργήθηκε; Μήπως απλά (όντως) «προϋπήρχε» και του όντος και του μη όντος και όποιος κατάλαβε; Κάποιος άλλος μήπως Θεός τον έφτιαξε; Και τί ήταν ο «άλλος»; Και τον άλλον ποιός τον δημιούργησε; Και τελικά τί απέ-γινε ο προηγούμενος προ-δημιουργός του δημιουργού. Ετέθη ποτέ κάποιο θέμα ιεραρχίας ή διαφοράς ή ακόμη και σύγκρουση επικράτησης;

Ενα παιδί συμμαθητής του γράφοντος στην τρίτη δημοτικού ρώτησε την δασκάλα ποιός έκανε το Θεό και η δασκάλα τον ρώτησε αν έκανε την ορθογραφία του.

Πολλά, πάρα πολλά και μέχρι στιγμής αναπάντητα τα ανθρώπινα φιλοσοφικά ερωτήματα. Παρ'όλα αυτά στις έρευνες μας βρήκαμε τινές απλές σκέψεις, μας εντυπωσίασαν, τις θεωρήσαμε ως περί τον Θεό, σημαντικούς φιλοσοφικούς πεσσούς και τις παραθέτουμε ως στοιχειώδεις απαντήσεις φιλοσοφικών ερωτημάτων - καθ'ημάς απλά στοιχειώδεις και χωρίς ανάληψη φιλοσοφικής ευθύνης.

- Ο Ερμής ο Τρισμέγιστος με μια του μόνο δισκελή σκέψη για τον Θεό ότι:

(α) ο Θεός είναι ένας, και (β) δεν έχει όνομα,

έδωσε στους ανθρώπους δύο απαντήσεις για τον Θεό.

Και όντως: στον Χριστιανισμό ο Θεός είναι ένας και ως Θεός (αφού δεν το έχει ανάγκη) και όντως δεν έχει όνομα.

- Ο διπλωμάτης-ποιητής Γιώργος Σεφέρης έδωσε μια ...απλή βοηθητική, (έστω ερωτηματικού τύπου) απάντηση στην απόλυτη αγωνία της ανθρώπινης αναζητητικής φιλοσοφικής σκέψης για τον Θεό: «τί είναι Θεός, τί μή Θεός και τί το ανάμεσό τους».

- Ο μουσικός - τραγουδιστής, Κώστας Χατζής και αυτός με ερωτηματικά βοήθησε με τα δικά του λιθάκια την φιλοσοφία: «τόσοι Θεοί τί γίνανε, που χάθηκε πού χάθηκε ο δικός μας»;

(γ) Ο άνθρωπος

Ένα κοσμικό απάρτιο, ένας εκ της ροής του σύμπαντος συν-παρασυρόμενος οδοιπόρος, κυριολεκτικά διαβάτης «αδιάβατα» περιπλανώμενος εντός του από αυτόν διεκδικούμενου γήινου χώρου, μια γραφική και ταπεινή όμως άκρως σημαντική συμπαντική ύπαρξη λέγεται άνθρωπος, απασχολώντας πέρα πολύ την φιλοσοφία, αφού με αυτοσαρκασμό και «αναίδεια» την έχει βαρυφορτώσει να του εξηγήσει λέει τον εαυτό του, λες και ο ίδιος δεν μπορεί να καταλάβει ή δεν έχει εξ αυτογνωσίας την ενσυνείδητη επίγνωση για το τί είναι ο εαυτός του, την στιγμή μάλιστα που κατέχει το προνόμιο να είναι το μόνο επί της γής νοήμον «ον».

Και όμως: έχει δικαίο ο άνθρωπος. Αφου πιά πάνω δεν τον χαρακτηρίσαμε ως υπέρ-«ον»-αλλά απλά νοήμον-, τότε είναι μάλλον φυσικό η εν τη βιολογική και πνευματική του ζωή, ταπεινή παρουσία επί της γης να γεννά σ' αυτόν ερωτηματικά:

από πού και πότε ήρθε αλλά και γιατί «δεν ήρθε», πώς ήρθε, γιατί ήρθε, γιατί ζει, τί κάνει επί της γής, αυτό που κάνει όντως το κάνει καλώς ή έστω και κατ'επάρκεια στοιχειωδώς και αν ναι, το κάνει πραγματικά καλά ή πρέπει να βελτιωθεί, μήπως ξέχασε στο ψάξιμο του κάτι, πού πάει, που θα καταλήξει; Οντως αξίζει και αν ναι σε ποιό βαθμό αποτελεσμάτων βρίσκεται ο ασταμάτητος του αγώνας να προωθήσει την ανθρώπινη έννοια σε ανώτερα κλιμάκια φέρνοντας τον μπροστά σε καλύτερα πνευματικά, ηθικά, και κοινωνικά σκαλοπάτια; Αν όμως έμεινε στάσιμος ή έστω και ανεξεταστέος (δηλ. δεν πολύ-αξίζει ο ...«άνθρωπος μας») γιατί συνέβη αυτό και ποιά λάθη έκανε; Και με βάση ποιές συνιστώμενες ή και συνιστώσες προοπτικές εντός του βάθους του χώρου του σύμπαντος θα έχει πιθανότητες να βελτιωθεί;

Αλλά και στον στενό μικροχώρο της ντόπιας κοινωνικής του ομάδας, είναι σωστές και επαρκείς ή χρήζουν περαιτέρω καλυτέρευσης ή και τροποποίησης οι εκεί διανθρώπινες σχέσεις και πώς πρέπει συνάμα να λειτουργούν εξελικτικά μέσα από τα πολιτικά και πολιτειακής διοίκησης πεδία, αφού οι άνθρωποι είναι «ζώα φύσει πολιτικά»;

και το πιά σημαντικό το «μετά»:

ο καλός, ο μέτριος ή και ο κακός άνθρωπος που τον ξέραμε στην γη και τον αναγνωρίζαμε μόνο από το βιολογικό του σώμα και μέσα από νομική επιβεβαίωση μιας πλαστικής κάρτας που λέγεται δελτίο ταυτότητας, τώρα έξω από την ενέργεια του αιθερικού φορέα ο οποίος τον κρατούσε σε σύνδεση με το σώμα, ποιός άραγε με τον θάνατο του θα είναι, όντας πλέον σε άυλα διάφανη μορφή και τί ακριβώς και πού θα είναι τώρα;

Και αφού το σώμα παρέμεινε μεν στην γή για μετασχηματισμό,

όμως η εκ της γής αποχωρήσασα του ανθρώπου έννοια εξακολουθούσα να υπάρχει,

με μορφή ψυχής κατευθυνόμενη αλλού-

όμως «εκεί» που θα πάει τί θα «ζητήσει» και από ποιόν, τί «θα του ζητήσουν» και ποιού, τί ακριβώς «θα κάνει» και τί θα «περιμένει» εκεί και για «πόσο» καιρό(σε γήινο χρόνο ο οποίος όμως αφού είναι ανύπαρκτος, κατ'επέκταση το ερώτημα μεγεθύνεται γιγαντιαίως) και για ποιό σκοπό και τί νόημα έχουν όλα αυτά στο βασίλειο της μεταθανάτιας του ζωής- της πραγματικά αληθινής ζωής, αφού η αληθινή ζωή είναι αυτή της ψυχής, κατά τον Θείο Πλάτωνα.

- Σώμα.
- Ψυχή.
- Πνεύμα
- Ψυχή και πνεύμα

Σώμα

Κατ' αρχάς ας καταθέσουμε μια σκέψη απλής πραγματικότητας: η αξιακή σύγκριση, στην μεταξύ των ορίων σώματος - ψυχής διάσταση, καταδεικνύει «πανηγυρικά» την σε κατά συντριπτικό βαθμό σωματική του ανθρώπου υπόσταση, ως άκρως κατώτερη της ψυχής.

Όμως,

δεν είναι τόσο τραγικά τα πράγματα διότι το σώμα είναι μεν ύλη, είναι «υλικόν αντικείμενο», είναι τρωτή και φθαρτή κατάσταση, είναι «ατελής μηχανισμός» και άλλες... «ύβρεις», όμως φέρει ορατό συμπαντικό κεκτημένο υψηλής αξίας αφού –

i ο Θεός με πηλό έφτιαξε τον άνθρωπο. Αυτή όμως η πρώτη έστω ταπεινή «πήλινη» αποδοθείσα στον άνθρωπο εικόνα, είναι η καλώς εμφανής του ταυτότητα, με την οποία συμπαντικώς ανα-γνωρίζεται.

Αυτό καθ'ήμας αποτελεί απόδειξη ότι ο υλικός (έστω) άνθρωπος ναι, φέρει εκ προελεύσεως και διά Θείας προθέσεως το «υπάρχειν» εντός του σύμπαντος, επομένως η υλική του κατάσταση είναι «ανεβασμένη» διότι δεν μπορεί μέσα από ένα θεουργίας κοσμογονικό κεφάλαιο, το κοσμικό αυτό απάρτιο, να δημιουργήθηκε χωρίς λόγο.

ii η ψυχή είναι κατά τον Πλάτωνα σκλαβωμένη στο σώμα(όμως για να μπορεί να σκλαβώσει την ψυχή άρα το σώμα κατέχει κάποια δύναμη και «αξία»)

ως ο κατά τιμή προσωρινός αυθερικός φορέας αλλά και σε μέγεθος υψηλής ισχύος ως ο δεσμοφύλακας της ψυχής.

iii το σώμα είναι ο κατά φιλοσοφική παραδοχή «ναός της ψυχής» – το να φέρεται όμως η ψυχή εντός του ναού αυτού, αποτελεί τεράστια και απόλυτη αναγνωριστική τιμή προς την φθαρτή του ανθρώπου διάσταση και επομένως συμπερασματικά η κατ' εμπίστευμα ενδο-συμπαντική συγγενούς συνάφεια σώματος και ψυχής, δεν είναι καθόλου απλή και καθόλου τυχαία εξ ύπερθεν εντολή, αφού προβάλλεται έτσι θριαμβευτικά η βαθειά έως βαθύτατη σε κατ' αλληλοπάθεια και κατά αλληλεπίδραση δια-συμπαντικά αιρέουσα αιτιώδης σχέση τους.

iv η εκ των θρησκειών «ενανθρώπιση»(ενσάρκωση σε άνθρωπο) του «Θείου», δεν είναι καθόλου τυχαία κατάσταση. Η ανα-παραστατική, πρόσδοση σωματικής εικόνας ανθρώπου προς τους Θεούς, πρόκειται καθ'ήμας για αποσπασματικά περιγραμματική και «τεχνητή» παρήχηση του εκτοπίσματος του Θεού(ων), όμως εξ ανάγκης πράξη, ώστε να καταδειχθεί η έστω ασθενώς συγγενής σχέση του ανθρώπου και της ανώτερης Θείας κατάστασης.

v. ας σκεφτούμε όμως και αυτό (το οποίο προβληματίσε πάρα πολύ τον γράφοντα): αν δεν υπήρχε το σώμα του ανθρώπου για να «μπεί» μέσα σ' αυτό η ψυχή

(για λόγους που μόνο η ίδια γνωρίζει) και στην πορεία η εντός του ανθρώπου νόηση να την εντοπίσει και αντιληφθεί ώστε να «γνωριστούν», τότε κανείς μας δεν θα ήξερε τίποτε για αυτήν, αφού απλά δεν θα υπήρχαμε, δεν θα ξέραμε τον εαυτό και την ύπαρξη μας και άρα κατ'επέκταση δεν θα υπήρχε επί της γής καμία (εκ νόησης) πηγή αντίληψης και προβολής της γνώσης περί την ψυχή.(εκτός και αν υπήρχαν/υπάρχουν πλην ημών των ανθρώπων και άλλες οντότητες εντός του ζωικού, φυτικού και θαλάσσιου βασιλείου ικανές να την αντιληφθούν).

Ψυχή

Κατά τον Αριστοτέλη ψυχή είναι εντελέχεια(δηλ. επίτευξη προορισμού) του σώματος. Είναι «ο διαμορφών το ανθρώπινο σώμα αποχρών λόγος αυτής»(αιτία).

Κατά τον δάσκαλο του Αριστοτέλη, τον Πλάτωνα η ψυχή είναι αθάνατη και προϋπάρχουσα του σώματος. Η γνώση την οποία φέρουμε στο συνταξιδευόμενο με υλική μας διάσταση λογικοπνευματικό μας σύστημα, είναι η «ανάμνηση» των όσων η ψυχή είδε και αποθήκευσε κατά την την προ-ύπαρξη της εντός του κόσμου των ιδέων.

Καθ'ημάς ψυχή με απλά λόγια είναι

- η «πνεύσης» άυλη ύλη, παρουσίας της ορατής απόδειξης της ύπαρξης ζωής,
- η εντός των ανθρώπων (ίσως και ζώων) υπερδύναμη ύλη, μη διαδοχικώς εκπορευθείσα εξ οιασδήποτε άλλης αιτίας πλην της του Θείου ανωτάτης δύναμης.

Επομένως ούτε λεπτό απομακρυνόμενοι από την σταθερότητα του απόλυτου σηματοδότη «άυλο» και με φιλοσοφική προσοχή θα εξετάσουμε τα περί ψυχής.

Θεωρούμε ότι η περί την ψυχή ανθρώπινη αναζήτηση αποτελεί σφοδρή «ανησυχία» κάθε νοήμονος όντος.

Ο γράφων θα πρέπει να καταγράψει ότι,

παρά τις ταπεινές του σκέψεις και μελέτες δεν κατέφερε να αντιληφθεί και πολλά για την περί ψυχής κατάσταση.

Βασικό ερώτημα των ανθρώπων για την ψυχή, πέραν του πώς ήρθε σε εμάς και ποιά δύναμη μας την ενεφύτευσε, είναι:

- το πού ακριβώς θα πάει με την αποχώρηση της από το σώμα,
- σε ποιά διάσταση(και κατάσταση) θα τελεί,
- τί θα κάνει και με ποιούς θα είναι,

παραμένοντας όμως ζωηρά/ζωηρότατα η πιό συμπαντική ερώτηση:

«εκεί» που θα πάει θα είναι ευτυχισμένη;

Ποιός όμως μπορεί να δώσει απάντηση σ' αυτό το ερώτημα όταν

- κανένας δεν γύρισε και κανένας δεν ...επικοινωνήσε μαζί μας για να μας πει;
- ακόμη και σε μια απόσταση μερικών εκατοντάδων μέτρων μακριά μας επί της ταπεινής μας γαίας, από την στιγμή που δεν έχουμε πληροφόρηση ή έστω δυνατότητα πληροφόρησης, δεν μπορούμε να ξέρουμε τί υπάρχει και τί συμβαίνει.

Γιατί όμως δεν έχουμε πληροφόρηση;

Διότι

η ψυχή ως μή ύλης πνοή, συμβιωτικά και «στενάχωρα» μετά του σώματος κάποτε υπήρξε μια «κατ'ανοχή» ενότητα εντός μας, αποχωρήσασα από αυτό, «αναπνέουσα» **τώρα** πανελεύθερα σε άλλες διαστάσεις, δεν επιθυμεί να μας δώσει καμία του εαυτού της πληροφόρηση, αφού κανένα εξ αναμνήσεως ενδιαφέρον και καμία ανησυχία δεν την διακατέχει περί των επί της γης εναπομεινάντων ...υλικών ανθρώπων, μή έχουσα πλέον σχέση με την πεζότητα των γήινων όντων.

Μέχρι τώρα τίποτα δεν ξέρουμε - απλά εμείς οι άνθρωποι κάνουμε σκέψεις με τα δικά μας(απόλυτο λάθος) δεδομένα.

Εκεί που θα πάει μετά τον σωματικό θάνατο ο άνθρωπος-δηλ. η άυλη ψυχή του-επικρατεί άλλη κατάσταση. Κανείς δεν ξέρει τι επικρατεί: όμως επικρατεί εκείνο το διαφορετικό «κάτι», το οποίο συναρμόζει μόνο με την μή ύλη.

Καταληκτικά, από την στιγμή που δεν ξέρουμε τί υπάρχει εκεί προς τί η θλίψη;

- Ας μην στεναχωριόμαστε επομένως, διότι πιθανότατα «εκεί» είναι καλύτερα από «εδώ», απλά δεν μπορούμε να το αντιληφθούμε λόγω των άκρως χαμηλής πληροφόρησης, ασήμαντων γήινων μας αισθήσεων, όμως εκεί με τις άλλες που θα μας προσδοθούν, τις συμπαντικά προηγμένες αισθήσεις μια χαρά θα συνεννοούμαστε.

- Η λέξη «Μακαρίτης» της Ελληνική γλώσσας σημαίνει **ευτυχισμένος** - και επειδή καμία απολύτως λέξη της Μαθηματικής λογικής Ελληνικής γλώσσας, δεν έχει λάθος - άρα εκεί όλοι, πρώην «συγχωριανοί» γήινοι, θέλοντας και μή θα είναι ευτυχείς.

- Ο Σωκράτης λίγο πριν πιεί το Κώνειον, σε συνομιλία με τους μαθητές του, οι οποίοι θρηνούσαν για τον επερχόμενο θάνατο του, τους ειρωνεύτηκε λέγοντας τους ότι εκεί

που θα πάει, δεν σημαίνει ότι δεν θα είναι ευτυχισμένος και ότι αντιθέτως αυτοί ως παραμένοντες θα είναι δυστυχισμένοι.

Παρένθεση περί τον θάνατο.

(Με την δια του ανθρωπίνου βιολογικού θανάτου ολοκλήρωση της εντός του ανθρώπου παρεπιδημίας της, η ψυχή πανελεύθερη παίρνει τον δρόμο προς τον συμπαντικό της προορισμό. Ο βιολογικός θάνατος του ανθρώπου δεν είναι λήξη, αλλά έναρξη. Είναι η προώθηση της ψυχής προς μετεγκαταστική ολοκλήρωση στον δικό της αυλοδιάφανο, όμως αληθή κόσμο. Επομένως ο «πρώην» άνθρωπος, τώρα ως ψυχή μεταβαίνει σε άλλη γαία -άκρως κατά παράλλαξη μεν από την τωρινή μας- όμως ούτε πεπλανημένη για ήδη...πεπλανημένους, ούτε ολογραμμικά«φκιαχτή», ούτε και σκηνογραφικά ψεύτικα απεικονισμένη για εντυπώσεις, άρα πραγματική – πραγματική διότι είναι η εικόνα της αλήθειας.

- Ο Επίκουρος μίλησε απολυτρωτικά στην ανθρωπότητα:

μας είπε ότι είναι μεγάλη ανοησία ο φόβος του θανάτου,

διότι ο θάνατος δεν έχει καμία απολύτως σχέση ούτε με ζωντανούς, ούτε με πεθαμένους,

για τον λόγο ότι όσο ζούμε ο θάνατος δεν υπάρχει, ενώ όταν αυτός έρθει εμείς θα έχουμε φύγει. Άρα; Άρα δεν θα καταλάβουμε τίποτα απολύτως, άρα μην στεναχωριέστε καλοί μου, όμως αφελείς άνθρωποι.

Γράψαμε λίγο πιο πάνω ότι «κανένας δεν γύρισε».

Και όμως

τέσσερις μέρες μετά τον θάνατο του γύρισε ο Λάζαρος, αφού τον επανέφερε ο φίλος του Εμμανουήλ, ο δεχθείς από τον Πρόδρομο το χρίσμα, ονομασθείς Χριστός!

Ο Λάζαρος μας από την μέρα που γύρισε από τον άλλο κόσμο δεν γέλασε ποτέ.

Ήταν συνεχώς θλιμμένος. Ο Λάζαρος του οποίου ως «Κυπραίος» το σκήνος βρίσκεται στην Λάρνακα, ασταμάτητα μας μιλά έκτοτε για τον (πρώτο) του θάνατο και είναι προς το «συμφέρον» μας ως άνθρωποι να τον ακούσουμε - ο γράφων δίπλα στον τάφο του Λαζάρου ρώτησε υψηλόβαθμο και με πανεπιστημιακή θεολογική κατάρτιση ιερωμένο, αν γνωρίζει γιατί δεν ξαναγέλασε μετά την επιστροφή του ο Λάζαρος. Ο ιερωμένος του απάντησε: «ε με τζείνα ούλλα που είδεν»! Εννοώντας τα άσχημα που είδε.

Όχι δεν είναι έτσι τα πράγματα. Αυτή η απάντηση δεν στέκει ούτε κατά χιλιοστό στην απλή λογική, άρα ούτε και στην πραγματικότητα:

- μα τί είδε ο Λάζαρος εκεί που πήγε;
- και ποιά άσχημα υπήρχαν;
- γιατί ποτέ δεν μας είπε κανείς τί ήταν αυτά τα ...άσχημα;

Είπε ποτέ ο Λάζαρος (και είναι καταγεγραμμένη κάποια αφήγηση στα ιερά βιβλία) έστω μια λέξη για την ...κακή του εμπειρία και την «κακοπέραση» του εκεί που πήγε; Μα αφού ούτως ή άλλως η (τυχόν) κόλαση «εφευρέθηκε» από τον Δάντη ο οποίος γεννήθηκε το 1265 ήτοι 1232 χρόνια μετά την ανάσταση του Λαζάρου. Η λέξη «κόλαση» πηγάζει από το ρήμα κολάζω, που σημαίνει αμβλύνω/μετριάζω μια κακή κατάσταση.

Άρα ακόμη και αν υπάρχει η κόλαση,

τα ως άνω στοιχεία της «άμβλυνσης» και του «μετριασμού» προβάλλουν καθαρά ότι δεν πρόκειται για καθεστώς «πίσσας» και για εκδικητικά μεσαιωνικά βασανιστήρια (τί νόημα θα έχουν αφού ούτως ή άλλως, ο Θεός δεν είναι τιμωρός εκδικητής;) αλλά πρόκειται για εικόνα του μεταβατικού λόγου παιδαγωγικού χαρακτήρα και επανορθωτικού σταδίου ...και προφανέστατος στόχος του οποίου είναι η εξαγιστική επιδιόρθωση και επαναφορά των ψυχών ώστε να διαβούν το φωτεινό μονοπάτι προς την καλή και καθαρή μετάβαση στην γλυκιά γαλήνη και την καλή ηρεμία της αιώνιας ευτυχίας.

Όμως προκύπτει και άλλο ερώτημα: λειτουργούν μήπως οι ψυχές υπό τις γνωστές των ανθρωπίνων αντιληπτικές αισθήσεις;

Εμείς εν πάσει περιπτώσει θεωρούμε ότι ο Θεός δεν θέλει να τιμωρεί την ασημαντότητα μας αφού όταν μας έδινε την απόλυτη ελευθερία ψυχής μας είπε: «βάλτε με μέσα σας και κάντε αυτό που πρέπει».

Αρα γιατί δηλαδή τιμωρητικά να μας εκδικείται με την πίσσα της κολάσεως και μάλιστα τώρα στο τέλος της πορείας μας.

Τί και ποιός θα κερδίσει τώρα με την τιμωρία; Αφού ότι έγινε έγινε. Και θα «κερδίσει» ο Θεός μέσα από την τιμωρία των ασήμαντων «πήλινων» ανθρώπων του; Θα τους επανα-φέρει τώρα κοντά του με την βία της τιμωρίας την στιγμή που εμείς δεν πήγαμε κοντά του με την ελευθέρω μας βούληση; Και τί θα μας κάνει τώρα και ποιά για αυτόν θα έχει αξία η εκ της βίας -πιθανόν - αμφίβολη ανάνηψη;

Με απόλυτη βεβαιότητα θεωρούμε ότι ο Θεός δεν κάνει λάθη-αλλιώς δεν θα ήταν Θεός! Κόλαση υπάρχει μέσα στις ψυχές μόνο όσων έχουν διαπράξει κάτι κακό και τυγχάνει συνάμα να φέρουν εντός τους συνείδηση ηθικής και συνείδηση δικαίου!

Επομένως

με κάθε σεβασμό προς την εκκλησία(αν βέβαια ήταν θέση της εκκλησίας η απάντηση εκείνη) και προς την κάθε άποψη, καθ'ημάς η απάντηση «*ε με τζείνα ούλλα που είδεν*» ήταν το απόλυτο λάθος!

Δεν ήταν αυτό το μαράζι του Λαζάρου... Δεν υπήρχε κάτι να τον μαραζώσει.

Ήταν το αντίθετο!

Όταν κάποιος πάει σε ένα μέρος χωρίς την θέληση του, όπου υπάρχουν άσχημα πράγματα και κακές καταστάσεις και μετά επιστρέψει πίσω, δεν θα είναι άκρωσ λογικό και εντελώς φυσικό να είναι **απόλυτα και εντελώς καταχαρούμενος** που γλύτωσε, πόσο μάλλον όταν αυτό το μέρος ήταν ο θάνατος;

Είναι ποτέ δυνατόν ένας άνθρωπος επιστρέφοντας από μια πολύ κακή κατάσταση και ασφαλής πλέον να ξανασυνδέεται με τον χώρο του και τους ανθρώπους του, να μην είναι τώρα απολύτως χαρούμενος;

Είναι επομένως ποτέ δυνατόν σε τέτοια περίπτωση επιστροφής από ένα πολύ άσχημο μέρος να είναι αγέλαστος και συνεχώς δυστυχής αντί να είναι(όπως θα ήταν το πίο λογικό πράγμα στον κόσμο) **πανευτυχής αφού γλύτωσε από αυτό το μαρτύριο;**

Τότε γιατί ήταν θλιμμένος ο Λάζαρος;

Διότι «*τζείνα ούλλα που είδεν*», όχι , όχι, ΔΕΝ ήταν κακά - **ήταν πάρα πολύ καλά!!!**

Ήταν φως,

ήταν γαλήνη,

ήταν ηρεμία,

ήταν ευτυχία !

Πολύ απλά ο Λάζαρος ήταν λυπημένος διότι έφυγε από εκείνη την καλή διάσταση στην οποία εν απολύτω γαλήνη και εν γλυκυτάτη ηρεμία, περνούσε τόσο, μα τόσο καλά!

Ας δούμε όμως και ...λεπτομέρειες της ψυχής.

Δεν πιστεύουμε τις «Αμερικανίες» των 23 γραμμαρίων βάρους της του ανθρώπου ψυχής: τα ελαφρά περί «23 γραμμαρίων της ψυχής»(την μέτρησαν λέει – μα είναι παράλογο να λες ότι έχεις μετρήσει την α – ύλη κατάσταση – πώς την μέτρησαν και με ποιο ανθρώπινο μηχανήμα μετριέται το άυλο άρα **αβαρές**; Αυτό είναι μια Δυτική γνώμη την οποία η ανθρώπινη μας λογική αλλά και η Ορθόδοξη μας πίστη ασφαλώς και δεν την αποδέχεται με την οποία και εμείς ως ταπεινοί και ασήμαντοι άνθρωποι επίσης δεν συμφωνούμε,

διότι πολύ απλά η ψυχή όταν αποχωριστεί από το σώμα είναι πλέον σε συμπατική «πλευση» ως **άυλη** και διαφανώς **αόρατη** (δηλ.για να ακριβολογούμε αόρατη για τις ανθρώπινες αισθήσεις) κατάσταση. Από την στιγμή που η λέξη «γραμμάρια» εκφράζει το βάρος της ύλης, τότε τα γραμμάρια και οι ζυγαριές των ανθρώπων **ζυγίζουν μόνο ύλη** μή έχοντας καμία απολύτως δυνατότητα να «κάτσουν» να ζυγίσουν την ασύλληπτη από τις ανθρώπινες αισθήσεις **ά-υλη** ψυχή, η οποία αποχωρίστηκε πλέον από το ανθρώπινο σώμα τραβώντας τώρα τον δικό της δρόμο.

Με την σκέψη ενός απλού ανθρώπου: αν η ψυχή φέρει εντός της υπόστασης της βάρος όχι απλά 23 γραμμάρια (υλικό), αλλά έστω και ένα δισεκατομμυριοστό του γραμμαρίου βάρος, αυτό σημαίνει ότι αυτή η κατάσταση δεν είναι άυλη, διότι απλά το βάρος /αφορά ύλη και επομένως αυτό που νομίζουμε ότι είναι ψυχή πολύ απλά δεν είναι ψυχή αλλά υλικό στοιχείο. Αν στον φερόμενο θάνατο, απέμειναν όντως εκτός του αποσυνθετικού προορισμού του σώματος τα κατ'ισχυρισμό 23 αποσχισθέντα γραμμάρια **υλικού** («άγνωστου ταυτότητας») τότε το υλικό σώμα δεν πέθανε ούτε

ολικά ούτε και πραγματικά, αλλά καθ' ημάς κινήθηκε εντός διαδικασίας γεωμετρικής συρρίκνωσης εξακολουθώντας όμως να υπάρχει - έστω πλασματικά.

Τελικά πέθανε ή δεν πέθανε ο υλικός άνθρωπος μας;

Και αυτά τα 23 γραμμάρια τα οποία ...απέμειναν, ήταν ή δεν ήταν ψυχή.

Να μας πουν οι μετρήσαντες το επίσης σημαντικό :

πώς και με ποιά ζυγαριά μέτρησαν την αϋλότητα, αυτών των 23 εναπομεινάντων γραμμαρίων,

τί είναι, πώς είναι, ποιά μορφή κατέχουν, πού είναι ή που πήγαν τώρα και τί κάνουν.

Και με δεδομένο ότι εν πάσει περιπτώσει τα γραμμάρια αυτά (εφόσον είναι γραμμάρια) δεν αποτελούν ψυχή,

και άρα ξεκάθαρα εξακολουθούν να φέρονται ακόμη ως σώματος ύλη, πώς ακριβώς αποχωρίστηκαν από το υπόλοιπο υλικό σώμα, με ποιούς βρίσκονται, ποιόν ακριβώς σκοπό και ποιά συγκεκριμένη αποστολή εκπληρώνουν και βεβαίως σε ποιές ομάδες την οργανική δύναμη ενετάχθησαν ώστε να λαμβάνουν πλέον εντολές;

Και τα βασικότερα δύο ερωτήματα:

- έχουν όμως υπερπηδήσει, καταρρίψει ή έστω ξεπεράσει το αδυσώπητο κεφάλαιο της γήινης φυσικής και πώς τα κατάφεραν έτσι αυτά τα 23 γραμμάρια – τον νόμο της αποσύνθεσης;

-για πόσο ανθρωπινό ή συμπαντικό χρονικό διάστημα θα παραμείνουν σ' αυτή την .. νέα κατάσταση τα 23 γραμμάρια;

Κοσμικού δέους κατάληξη: μα αν με τον βιολογικό τερματισμό (λήξη και παύση των βιολογικών λειτουργιών) του ανθρώπου,

πέραν του σώματος μας «περίσσεψαν» επί της γης στοιχεία,

και μάλιστα 23 ολόκληρα εισέτι υπαρκτά γραμμάρια ...ανθρώπου, κατ' ισχυρισμό μή υλικής υπόστασης τελώντας ως αόρατης μορφής και ας το δεχτούμε (υποθετικά) πλήν όμως αναγκαστικά κατά βάρος μετρήσιμης αυτής της καταστάσεως, εφ' όσον υπάρχει βάρος:

άρα λογικά τα στοιχεία αυτά εξακολουθούν να τελούν σε κατάσταση υπαρκτής συνεκτικότητας των συναποτελούντων αυτών στοιχείων,

και τα οποία όμως η επιτευχθείσα... νέα διάταξη τους τα καθιστά αόρατα (αφού δεν φαίνονται) ένεκα της τρομακτικού μεγέθους πυκνότητας τώρα συμπακτικότητας τους, τότε τί συμβαίνει επιτέλους;

Εμεινε με τον βιολογικό θάνατο κάτι στην γή το οποίο δεν το γνωρίζουμε ως ανθρωπότητα;

Με αυτό το οποίο ονομάζουμε θάνατο δημιουργείται ή γεννάται κάτι «νέο άγνωστο» για μας;

Μήπως τελικά ο άνθρωπος ως ύλη -αν και ύλη- τελικά δεν είναι θνητός! Είναι μήπως αθάνατος υπό κάποια μορφή που δεν γνωρίζουμε;

Η βάση των συλλογισμών της επιχειρηματολογίας μας αυτής ήταν το άυλο δηλ. το αβαρές της ψυχής.

Βάρος =ύλη και ψυχή=α-ύλο δεν μπορούν να συνδεθούν.

Πώς όμως ξέρουμε ότι η ψυχή είναι αϋλή;

Είναι πολύ απλό: φιλοσοφικά η ψυχή είναι το αντίθετο της ύλης, επομένως αν ήταν ύλη τότε θα ήταν και αυτή σώμα, όμως δεν είναι σώμα, άρα είναι μή ύλη= ά-ύλη. Η μή ύλη δεν είναι όμως φτώχεια, είναι αμύθητος πλούτος: η ψυχή αποζημιώνεται πλουσιοπάροχα ως ο τελικός συμπαντικός νικητής αφού υπερτερώντας του σώματος, αυτή συνεχίζει να υπάρχει!

Παρά το ότι δεν δεχόμαστε την παντελώς αστήρικτη ως άνω θεωρία περί βάρους της ψυχής ας λάβουμε αυτή την θέση ως βάση εκδήλωσης και άλλων σκέψεων:

- αν ποτέ η θεωρία των 23 γραμμαρίων στηριχτεί εντός του σύμπαντος, τότε θα αφορά καθ' ημάς μια τρομακτικά τεράστια εξωκοσμικών ορίων **συρρίκνωση της ανθρώπινης ύλης**. Αυτό κατ' επέκταση θα αφορά άλλη κατάσταση, θα αλλάξουν τα λίγα τα οποία μέχρι τώρα ξέραμε και κατά συνέπεια -

- το βαθύ, όμως εντελώς πραγματικό γίνεσθαι περί και εντός της γνωστής «γήινης» ανθρωπολογίας, βιολογίας και φυσικής,

- η περί της κοσμολογίας ενδιατριβή, καθώς και η διαλεκτικού χαρακτήρα φιλοσοφία της συμπαντικής οντολογίας, θα έχουν μπροστά τους έναν όχι εξ υπ-αρχής, αλλά εξ υπό-μηδενικού εφελθρίου, νέο αγώνα απειρίριστου μεγέθους και ασύλληπτων ορίων.

- αν ποτέ η θεωρία των 23 γραμμαρίων στηριχτεί εντός του σύμπαντος, αυτό θα σημαίνει ότι ο «μέσος» άνθρωπος όπως προηγουμένως τον ξέραμε με τις «μέσες» μετρικές αναλογίες και ποσότητες χρώματος και νερού = πηλού, γύρω στα περίπου 65 κιλά κατά μέσο όρο, κάποια μέρα θα καταστεί κατά 2.826,0869 φορές μικρότερος άρα πιθανότατα και ελαφρύτερος και κατ'επακολουθία αυτό σημαίνει ότι και πάλι πιθανότατα να είναι και κατά 2.826,0869 φορές λιγότερο αναγνωρίσιμος.

Πνεύμα

Το πνεύμα είναι το βάθος του λόγου, η «αναπνοή» και η «ζωή»

είναι η σκέψη και η έκφραση του σκέπτεσθαι.

Με την Χριστιανική σκέψη, πνεύμα, είναι η υπερβατικότητα του «εγωστικού» εγώ επί της ύλης του σώματος. Το εγώ κατοικώντας με κυριαρχικότητα και με «αναιδή» κτητικότητα στο σώμα, υποπίπτει σε λάθη: χίλιοι λόγοι και αιτίες των λαθών οι αδυναμίες, οι άσκεπτες και οι μή ευγενείς ...ορέξεις του σώματος. Όμως ο («διορθωτής») πνεύμα, ελέγχει, συμβουλεύει, διορθώνει και ανακαλεί στην τάξη το εκ της κακής του παρέας με το σώμα, παρεκτραπέν εγώ.

Μεγάλη η συνδυετική σχέση πνεύματος σώματος:

τα δύο αυτά μόρια φρόντισε η φιλοσοφία και τα συμπίηγνυσε «εις έν όλον», αναγνωρίζοντας κατά την δυϊσμική θεωρία ως κάτοχο τους τον άνθρωπο.

Επομένως ο άνθρωπος ως δέκτης και χρήστης της θεωρίας αυτής είναι συμπαντικά προνομιούχος ως το(ίσως) μοναδικό φερόμενο κατά δυϊδισμική κατάσταση συμπαντικό όν, αφού η οντότητα του συγκεντρώνει τα συν-(μ)πάντα: και το πνεύμα και την ύλη.

Ψυχή και πνεύμα: έχει απασχολήσει πάρα πολύ την φιλοσοφία η σχέση ψυχής-πνεύματος και έχουν δοθεί μέσα από εκ δοξασίων, δογματισμών και ισχυρής λογικής επιχειρηματολογίας, θρησκευτικές και φιλοσοφικές ερμηνείες. Δεν έχουν όλες μεταξύ τους απολύτως κοινή φιλοσοφική κατάληξη, ούτε και υπήρξε πλήρης ταύτιση απόψεων, όμως παρουσιάζουν επί της ουσίας ισχυρές συγκλίσεις και σε καμία περίπτωση δεν τελούν σε έντονη διεστώσα κατάσταση ή αντιμάχονται, διότι πολύ απλά και οι δύο ως άνω έννοιες είναι καταχωρημένες ως κοινός φιλοσοφικός τόπος στο βασικό κεφάλαιο το οποίο φέρει τον καθοριστικό συνενωτικό τίτλο «άυλο».

Καλή «α»-ύλη συν-εργασία καλή ταύτιση στον συμπαντικό αγώνα:

επειδή η Ελληνική δεν έχει λάθος ως πλουσιότατη μαθηματική γλώσσα ερμηνεύουσα και αποδίδουσα τα πάντα με απόλυτη ακρίβεια.

Η φιλοσοφία μόνο στα Ελληνικά μπορεί να λειτουργήσει.

Διότι η Ελληνική γλώσσα είναι εννοιο-λογική:

έχει λογική και κάθε λέξη σημαίνει με απόλυτη ακρίβεια κάποια έ-ννοια(εντός της νόησης) αυτό που σε απλό λόγο αποδίδεται και λέγεται ως «κάτι»:

-η ψυχή= παράγεται από το ρήμα «ψύχω» - συνώνυμο του πνέω

-το πνεύμα = παράγεται από το πνέω

επομένως ορατότατη η «τοπική» εγγύτητα και η...«πνευματική» συγγένεια ψυχής και πνεύματος.

Συγκριτική ισχύς πνεύματος και ψυχής

Το πνεύμα είναι καθ'ημάς «ανώτερο» της ψυχής προχωρώντας με ανωτάτης ισχύος ασύλληπτες από την ανθρώπινη λογική τρομακτικές ταχύτητες (μηδέν χρόνος για ταξίδευση οπουδήποτε εντός και εκτός του σύμπαντος) προς τα μπροστά και προς τα πάνω κατέχοντας ικανότητα επικοινωνίας πέραν του γνωστού και άγνωστου «κόσμου» ήτοι με το σύμπαν και με τα Θεία.

Η ψυχή (και καλά κάνει διότι αυτός μπορεί να είναι ο απόλυτος της ρόλος) τελεί συγκριτικά ηπιότερης ισχύος ως πίο κοσμική εξυπηρετώντας μεν ανώτερες και

ανώτατες άυλες ανάγκες όμως δρώντας (και προσαρμοζόμενη) επιβοηθητικά προς «υλικές ντόπιες» απαιτήσεις.

Συνδεόμενα βασανιστικά των ανθρώπων ερωτήματα

Τα βασανιστικά των ανθρώπων φιλοσοφικά ερωτήματα στην ταπεινή σκέψη του γράφοντος:

- υπάρχει μετά-μεταθανάτιος ζωή και πώς είναι, ή ακόμη (και) μετά (και) από την μετά- μεταθανάτιο ζωή, αν ναι υπάρχει, μήπως η κάθε επόμενη-νέα «μετά» ζωή, θα εμπίπτει και θα διέρχεται σε όμοιο/ομοιογενές ή σε διαφορετικό/ετερόκλητο αιθερικό πεδίο για την κάθε κατά διαδοχή μετά-σταση, και ως εκ τούτου λειτουργώντας ομοιογενώς ή ετεροκλήτως στο κατά μετατόπιση έκαστο ρεύσαν «μετά» σε σχέση με το προηγούμενο «μετά», πώς και σε ποιά χρονική και διαστηματική συνοχή και σε ποιά διαδοχική ακολουθία και υπό ποιούς όρους και μέσα από ποιά αιτιώδη αλλήλοις σχέση θα περιέρχονται όλες αυτές οι κοσμικές κινήσεις; Και το κυριότερο: η όλη παρουσία στην μια ή πολλές μεταθανάτιες ζωές θα έχει την δύναμη να φέρεται σε σύνδεση εξ αναμνήσεως με την επί της γης προ-ύπαρξη της τότε οντότητας του βιολογικού σώματος αναγνωρίζοντας και ενθυμούμενη την τέως διττή οντότητα του πακέττου ψυχή σώμα /σώμα ψυχή στο οποίο ανήκε; Και κατά συνέπεια είναι σωστό ή είναι λάθος ότι τα τότε επί της γής κατακτηθέντα καλά ή κακά, ψυχής, έργων και πράξεων πράγματα ηθικά και ανήθικα και όλα ομού τα ενυπάρξαντα στοιχεία εντός της οντότητας αυτής στο επί της γής ταξίδι, θα έχουν όντως επιδραστική βαρύτητα, ή έστω επηρεασμό και τελικό αποτέλεσμα στην αλυσίδα της εγκαινισθείσης(καθιερωθείσας)νέας άυλης κατάστασης μέσα στην αέναη πλέον πορεία της;
- ο ασήμαντος άνθρωπος «ικέτης» και διωκόμενος από την άγνοια του, φέροντας ικετηρίας κλάδο, αναζητεί ασυλίας καταφύγιο στον ιερών της αληθινής ζωής του Πλάτωνα ναόν, ζητώντας να μάθει τί είναι και τί θα είναι στην ζωή εκείνη: θα τελεί ως μεταπραγματική παράσταση ανθρώπου, έστω και σε νοητή εικόνα ή μήπως θα τελεί σε άλλη άγνωστη(για εμάς) κατάσταση και μορφή ή τελώντας σε κατάσταση ληθαργίας θα βρίσκεται σε και υπό διαστάσεις άγνωστες προς τον επί της γής άνθρωπο ή θα φέρεται σε παράλληλο προς την γή κόσμο και σε συνθήκες ασύλληπτα εξωκοσμικής διανόησης, ή μήπως θα τελεί εντός εικονικής πραγματικότητας μέσα από την προβολή διαστάσεων πιθανότατα μή συλλαμβανόμενες από τις ασήμαντες κλασσικές του ανθρώπου αντιληπτικές βιολογικολογικές και πνευματικές αισθήσεις;

Το τεράστιο κεφαλαίο της φιλοσοφίας - Το ον και τα όντα στην φιλοσοφία(*1)

Το όν. Το μή όν.

Το υπαρκτό . Το ανύπαρκτο.

Φιλοσοφική σύγκρουση

- Το «ον» ως ευρισκόμενο καθοριστικά και με «άνεση» παρόν, εντός προσδιορισμένης χωροχρονικής διάστασης κέκτηται προς τούτο, της τεράστιας εξωγενούς επιβεβαιωτικής συμπαντικής μαρτυρίας.

- Το «μή ον», κέκτηται επιβαρυντικής εξωγενούς αρνητικής συμπαντικής μαρτυρίας «καταγγελλόμενο» ως μή ευρισκόμενο εντός και παρόν, ως τελών εκτός οιασδήποτε καθοριστικά προσδιορισμένης διάστασης. (Σημ. Δώσαμε όμως πολλή σημασία στο «μή ον» σε βαθμό να καταστεί «ον»!)

Η μεγαλύτερη συγκρουσιακή τιτανομαχία γιγάντων του πνεύματος Σωκράτη – Πλάτωνα (δάσκαλος- μαθητής) για το «όν» δεν ήταν καυγάς αργόσχολων

φιλοσόφων, αλλά κτίσιμο σκαλοπατιών ώστε να πατήσει η φιλοσοφία για την προς την γνώση ανάβαση της.

Αναγκαία προ-σημείωση για στήριξη της βάσης της διαφοράς των γιγάντων.

Προ της παρούσας μελέτης δεν γνωρίζαμε τον Ελεάτη φιλόσοφο και ιδρυτή του συστήματος της στατικής θεώρησης του σύμπαντος, Παρμενίδη. Όταν μελετώντας τους φιλόσοφους μας μάθαμε γι' αυτόν, τότε με μεγάλη έκπληξη βρεθήκαμε μπροστά σε φιλοσοφικό αιφνιδιασμό καταλήγοντας η σκέψη μας (για πολλοστή φορά) ότι τίποτε δεν ξέρουμε. Η λύτρωση όμως που μας πρόσφερε ήταν απίστευτη!

Ο Παρμενίδης ασφαλώς και είχε αισθήσεις υψηλότερες από εμάς: μέσα από τον «λόγο» του πνεύματος του, νόησε και έδωσε με φιλοσοφική καθαρότητα στην ανθρωπότητα το «ον», το «είναι» και το «μή ον». Όμως από την στιγμή που η σκέψη του Παρμενίδη παρέδωσε στους ανθρώπους τις αδαμάντινες νοήσεις των «όντων» και των «μή όντων», ως το απόλυτο κεφάλαιο κοσμολογίας και κατανόησης του σύμπαντος, τότε μας ξενίζει γιατί στο εκπαιδευτικό σύστημα να είναι σχεδόν «άγνωστος» φιλόσοφος.

Με τις τρεις αυτές λέξεις (ον, είναι, μή ον) ο Τιτάνιος Παρμενίδιος λόγος νόησης, έδωσε (α) τα σημεία του χαρακτήρα και (β) με εξ αντιδιαστολής συλλογισμούς εξηγήσεις της «ύλης» και της «μή ύλης». Όλα αυτά, απόλυτα εφόδια πνεύματος στον αγώνα του επί του πλανήτη γή ταπεινού ανθρώπου να κατανοήσει το «σύμ-παν».

Με κάθε τιμή στον δάσκαλο Σωκράτη και τον μαθητή «Θείο» Πλάτωνα, θεωρούμε ότι η κοσμοθεωρητική φιλοσοφική βάση της διαφοράς τους περί του συμπαντικοκοσμικού ελλείποντος «μή όντος»,

ανήκει στον εκ της Ελληνικής επαρχίας της Κάτω Ιταλίας Ελεάτη φιλόσοφο Παρμενίδη, ο οποίος γεννήθηκε το 540 π.Χ., δηλ. 112 χρόνια πριν τον εξ αυτών νεώτερο Πλάτωνα 428 π.Χ.

Επομένως η τεράστια συμπαντική διαφωνία των γιγάντων Σωκράτη –Πλάτωνα στηρίχτηκε, επεξεργάστηκε και παρουσιάστηκε στην φιλοσοφία με την θαυμαστή πνευματική μαγιά του Παρμενίδη (4 γενεές πρό αυτών) περί του «όντος» και του «μή όντος».

Ο ...γίος του Ουρανού και της γής, ο Τιτάνας πατέρας της οντολογίας Παρμενίδης μίλησε στους ανθρώπους για το ον, απόλυτα διακρίνοντας το είναι–είμαστε, από το μή ον. Καθιέρωσε τις έννοιες του «όντος» και του «είναι» θεωρώντας το «ον» και το «είναι» ως ταυτόσημες έννοιες. Κατά τον Παρμενίδη όλα ξεκινούν από την σκέψη: «η σκέψη και η πραγματικότητα στην οποία η σκέψη αναφέρεται είναι ένα και το αυτό» = δηλ. ταύτιση σκέψης με την πραγματικότητα.

Ο Παρμενίδης μίλησε απλά στην ανθρωπότητα λέγοντας: το «ον» υπάρχει, ενώ το «μη ον» δεν υπάρχει και επομένως είναι αδύνατη η νοητή γνώση του. Το «όν» δεν έχει αρχή ούτε τέλος και δεν μπορεί να προέλθει από το μή ον άρα να «καταστήσει» και αυτό μή όν - «ουδέ ποτ' ην ουδ' έσται, επί νυν εστίν ομού παν, εν συνεχές». Αλλά ακόμη και αυτό τούτο το όν, δεν μπορεί να γίνει κατανοητό απλά με τις ανθρώπινες αισθήσεις, διότι απλά αυτές είναι λεία «αναξιόπιστες και πηγή πλάνης». Το όν είναι ολοκληρωμένο ως ον και ως ευρισκόμενο στο κέντρο μιας σφαίρας απέχοντας την ίδια απόσταση (ακτίνα) από όλα τα σημεία της περιφέρειας. Όμως το μη όν δεν υπάρχει, διότι αν υπήρχε θα εμπόδιζε το ον να φτάσει σε ενότητα, ενώ συνάμα το ον δεν είναι «τίποτα περισσότερο ή λιγότερο(ως) ον». Κατά τον Παρμενίδη το ον μπορεί να γίνει κατανοητό μόνο με τον «λόγο» ο οποίος «νοεί την ύπαρξη του όντος, όχι όμως του μή όντος».

Και όμως,

παρ' όλα αυτά βρέθηκε ο «κακός» Πρωταγόρας, ο οποίος κατέθεσε τις δικές του αντίθετες σκέψεις: «τα ούκ όντα υπάρχουν» ! Μα πώς είναι αυτό δυνατόν να υπάρχουν τα μή όντα; Τώρα ο Πρωταγόρας θέλει να μας χαλάσει όσα μας έκτισε ο Παρμενίδης μας;

Η απάντηση του Πρωταγόρα είναι απλή: κριτήριο αντίληψης ή μή αντίληψης είναι οι αισθήσεις των ανθρώπων, άρα όλα υπάρχουν ή δεν υπάρχουν σε σχέση με τον άνθρωπο. Και οι αισθήσεις των ανθρώπων **αντιλαμβάνονται και τα δύο**: το ον «ως εστίν» αλλά και το κοσμικό του κενό «ως μή εστίν». Ισοπαλία ισούπαρξη !

Παρά το μέγεθος του (όμως με σεβασμό) διαφωνούμε με τον Πρωταγόρα και τασσόμαστε στην τάξη του καθ' ημάς μεγαλειώδη Παρμενίδη, διότι κατά την δική μας κρίση αν όντως «εισί»*(υπάρχουν) τα «ούκ όντα»

(*με δεδομένο ότι το τρίτο ενικό πρόσωπο του «είμι» - (είμαι) είναι το εστί, και το **εισί** είναι το 3^ο πρόσωπο πληθυντικού του ρήματος αυτού)

δηλαδή αν πραγματικά τα μή όντα -ομού- υπάρχουν, τότε θα επήρχετο νόηση στην ανθρώπινη σκέψη, ότι ον και μή ον τελούν υπό φιλοσοφική ταύτιση.

Το «μή ον» ως εστί (δηλ. ως υπάρχον) δεν θα μας ενοχλούσε (ως προς την ούτως ή άλλως αποδεκτή «ύπαρξη» της ύπαρξης του) αν,

αφορούσε κατά διαχωρισμό μόνο και μόνο τον εαυτό του και δεν τελούσε στην σκέψη αυτή του Πρωταγόρα σε συν-υπάρχουσα κατάσταση με το όν, ότι δηλ. το μη ον υπάρχει ομού και αυτό.

Όμως αφού και το μη ον υπάρχει, τότε γιατί να μην αντιστραφεί ο Πρωταγόρειος αυτός λόγος και γιατί να μην επέλθει το ίδιο βάρος ισχύος στην σκέψη με εξαγωγή αντίθετου πορίσματος ότι: και το ον δεν υπάρχει(λαμβάνει κατάσταση ανυπαρξίας όπως «κολλά» π.χ. μια ασθένεια, αφού σε κατά συγχρωτισμό συνύπαρξη «ήταν μαζί» στην άλλη αντίθετη παρέα άρα - ον και μή ον ομού (ως επιχείρημα) δεν υπάρχουν ! ;

Δηλαδή με την (κατ' αναλογία εφαρμοστέα) αυτή αντιστροφή θα διαγράψουμε και τα όντα ως μοιραία ακολουθώντας την πλην υποστατική α(ν)-ύπαρξη των μή όντων;

Μα πώς θα γίνει αυτό - αφού τα όντα ...«όντως» υπάρχουν! Δηλαδή υπάρχουν εντός της ανθρώπινης νόησης.

Σκέψεις:

---απλές δικές μας σκέψεις, ως ένα πολύ ταπεινό συμμετοχικό στοιχείο στον θαυμαστό κόσμο των ενασχοληθέντων Ελλήνων φιλοσόφων με το τεράστιο (κενό) κεφάλαιο της προβληματικής του μή όντος:

το αναιδές μή ον, με «θρασύτητα» και «κομπασμό» και ωσάν να μην το έφτανε το κενό του, τολμά να προβάλλει σκληρές επιπτωτικές αμφισβητιστικές «ενστάσεις» προς την οντότητα του όντος. Αν είναι δυνατόν! Επομένως υπάρχει εν εξελίξει διαφιλοσοφική μάχη...

Όμως αυτό είναι πολύ καλό διότι -

(α) το μή ον αποδεικνύεται ως απόλυτο χρησιμότεο απάρτιο εκπαιδευτικό και εμπλουτιστικό της αναζητητικής φιλοσοφικής σκέψης,

(β) το μή ον, με το άρνησης φορτίο, ενός τεράστιου (ανυπαρκτικού) μεγέθους «βάλλοντας» κατά του όντος, κατέληξε κατ'επαγωγή ουσιαστικά μέσα από την πολεμική αυτή τακτική να επανεπιβεβαιώσει και στεριώσει φιλοσοφικά το όν, όμως την ίδια στιγμή «πονηρά» κατάφερε ως το προϊόν παράπλευρης απώλειας εκ της πολεμικής αυτής σύγκρουσης, να αποκτήσει και αυτό δική του «παράλληλη» ύπαρξη. Το μή ον μέσα από αυτό το, ας το χαρακτηρίσουμε «ισοπαλίας» αποτέλεσμα ουσιαστικά κέρδισε, διότι κατοχύρωσε εκ των πραγμάτων δικό του «στάτους» στην αντιπαραθετική αυτή κατάσταση, αφού φιλοσοφικά (άκρως επιβεβαιωτικά) εντάχθηκε στην διάσταση της πλευράς του ...«υπαρκτού» μή όντος, στον βαθμό αυτό-ανακήρυξης του εαυτού του ως κατά «ψευδισμό» ισοδύναμη υπαρξιακή «μαχητική παράταξη» στην διαμάχη όντων και μή όντων.

Με απλά λόγια: προσεδόθη σ' αυτό και προσελήφθη από αυτό «πλάσμα» οντότητας. Το αποτέλεσμα ήταν αναμενόμενο.

---Συνάμα θεωρούμε ότι η των ανθρώπων φιλοσοφική αναζήτηση σκέψη, καλώς έφτασε σε αυτό το βήμα της επεξεργασίας του μή όντος. Δεν ήταν καθόλου μάταιη αναζήτηση του «πουθενά» και καθόλου «απερίσκεπτη» πράξη. Ήταν ωφέλιμη ενέργεια φιλοσοφικού ξεκαθαρίσματος. Η λειτουργία του ανθρώπινου εγκεφάλου στην ατέλεια της (αφού όπως λένε οι ψυχίατροι, μόνο ένα μικρό έως ελάχιστο χαμηλό ποσοστό του ολικού εγκεφαλικού μεγέθους ξεκλειδώνει και εργαλειοποιείται για να παράξει σκέψη) είναι «συνηθισμένη», «βλομένη» και «καλομαθημένη» στα απλά, στα εύκολα και στα εύπεπτα δηλ. στην προκειμένη στα ... φανερά όντα. Ο άνθρωπος αρέσκεται στον περιορισμό να καλύπτεται εύκολα πίσω από αυτά που «βλέπει». Στα

εκπαιδευτικά μαθήματα εκείνα στα οποία δεν έλαβε μέρος και δεν εξασκήθηκε ήταν και το παρόν θέμα –τώρα όμως εξ ανάγκης υπερέβει εμπόδια και κατάφερε να «νοήσει» για το θέμα αυτό. Αυτό είναι σημαντικότερο επίτευγμα διότι: όταν ο άνθρωπος κατάφερε να δια- **νοηθεί** για τα μῆ ὄντα θεωρούμε ότι θα άνοιξε δρόμο για την επίλυση πολλών ετέρων φιλοσοφικών θεμάτων.

Επομένως η καλή αυτή διανοητική καταληκτική αποφαντική επεξεργασία περί του μῆ ὄντος, είναι καύσιμο αίσιας ακτινοβολίας πανίσχυρου φωτός η οποία φωτίζει το σύμπαν καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι η τυχόν ανθρώπινη νοητική έλλειψη, δεν είναι μῆ θεραπεύσιμη ατέλεια, όπως απαισιόδοξα θεωρούμε εμείς οι απλοί άνθρωποι. Διότι ανεβασμένοι επί του φορέα της ανυπαρξίας ... παρά την νοητική μας «έλλειψη», εμείς οι επί της γῆς κάτοικοι, προχωρήσαμε και καταφέραμε την α-νυπαρξία της...υπαρξης, με την εκ του ὄντος προς αυτήν «ομοιοπαθητικότητα», να αντιληφθούμε ως καλή και ορατή και ως φίλη «ύπαρξη» πλέον την ανυπαρξία και το μεγαλειώδες είναι ότι αυτό συνέβη χωρίς καν να γνωρίζουμε τί είναι η ανυπαρξία. Φαίνεται ότι πράγματα με πολύ κόπο οδηγούνται σε κάποια τάξη....

Επανερχόμενοι στην συζήτηση Σωκράτη - Πλάτωνα.

Η αιτία της διαφοράς τους για το (ας πούμε γνωστό) Παρμενίδιο ὄν, ήταν ότι αφού το αντίθετο του, δηλαδή το «μῆ ὄν» δεν το γνωρίζουμε, άρα πώς ξέρουμε τί ακριβώς είναι αυτό το μῆ ὄν και επομένως και κατά συνέπεια δεν μπορούμε με ασφάλεια να ανα-γνωρίσ(ζ)ουμε ούτε και το «ὄν». Επομένως δεν είμαστε σε θέση να ξέρουμε : (α) ούτε αν υπάρχει αλλά (β) συνάμα ούτε και αν ὄντως δεν υπάρχει μη ὄν. Άρα τότε προκύπτει εξ αντιδιαστολής ή εξ αντιθέτου σκέψης ερώτηση: τί ακριβώς είναι το «ὄν», αφού απλά δεν ξέρουμε τί είναι το αντίπαλο «δέος» του δηλ. το αντίθετο ...

«ὄν» - ως μῆ ὄν.

Συνηγορούσα περί τούτου σκέψη γράφοντος:

αν υποθέσουμε ότι από καταβολής κόσμου αιωνίως και παντοτινά μέχρι και τώρα επικρατεί το ηλιακό φῶς επί της γῆς, τότε πώς ακριβώς μπορούμε να προδιορίσουμε και να χαρακτηρίσουμε την σιγουριά του παντελῶς άγνωστου φαινομένου του σκότους, αφού εμείς ως εκ του μοναδικού φυσικού φαινομένου του φωτός μόνο και μόνο αυτήν την έννοια κατέχουμε και αντιλαμβανόμαστε, άρα πώς είναι δυνατόν να εντάξουμε επί και εντός της σκέψης μας την μορφή της νοήσεως του σκότους;

Το χειρότερο και δυσκολότερο από το «δεν γνωρίζει», είναι ότι ο άνθρωπος τελεί εγκλωβισμένος στα αποτελέσματα τα οποία λαμβάνει από το ορατό καθεστῶς του ὄντος, επομένως εκείνα τα άπειρα πνευματικά και υλικά ορατά ὄντα τα οποία κατά εμπειρική συσσώρευση κατέχει αποθηκευμένα εντός του κατ'επίπτωση ανακόπτουν την δυνατότητα του να νοήσει το (μη) ὄν.

(Μικρή παρένθεση: και αν υπάρχουν και άλλα ...ὄντα, καθώς και άλλα μῆ ...ὄντα φανταστείτε το ὄλο φιλοσοφικό ζήτημα! Άρα καλή συμβουλή είναι να περιοριστούμε στην μονάδα των δύο αντιμαχομένων για να μην τρελλαθούμε).

Με πολύ απλά λόγια αφού δεν ξέρουμε τί είναι το «μη ὄν» άρα δεν ξέρουμε και τί είναι το ὄν(άρα-ίσως- δεν «υπάρχει»).

Άς το δούμε σε παράδειγμα για καλύτερη κατανόηση: (*1) τί είναι ο αριθμός «ένα» - ως ὄν- και πώς μπορεί να έχει πραγματική έννοια όταν δεν ξέρουμε τί είναι το «ουδέν» (δηλ. οὐδ' - εν) ή το «μηδέν» (δηλαδή το μηδ' -εν)(*2). Με δεδομένο όμως το μηδέν -ως μῆ ὄν- δεν το ξέρουμε, κατ'επέκταση πώς ξέρουμε με βεβαιότητα αν το «ένα 1» κάλυψε την «έλλειψη χώρου» της ανυπαρξίας του μηδέν και αν(πέραν της απατηλής του εικόνας προς τους ανθρώπους) γέμισε τον κενό χώρο και δεν παραμένει και αυτό σε ανυπαρξία;

Βοηθητικές σημειώσεις.

(*1.) η λέξη μηδέν ετυμολογικά προκύπτει από το συνδετικό μόριο «μηδέ» το οποίο γραμματικά συνδέει «κατά παράταξη δύο λέξεις αρνητικῶς εκφερόμενες»+ και το εν (ένα).

(*2) στο ως άνω παράδειγμα ως άνθρωποι έστω και απατηλά γνωρίζουμε τί είναι το «μηδέν», όμως έπρεπε να βρεθεί ένα απλό και λογικά ανάλογο θέμα, ώστε να

στηρίζουμε τις σκέψεις μας περί του όν-τος. Παρόλα αυτά θεωρούμε ότι το παράδειγμα δεν παύει να προσφέρει και να βοηθά.

Αρα

καταληκτικά,

το «ον» και το «μη όν», συντρέχοντας ταυτίζονται ως εντελώς άγνωστα αφού το μη αποδειχθέν, άγνωστο και ανύπαρκτο «μη όν», με την ανυπαρξία του **καταφέρνει να ανατρέψει** και ακυρώνει και το «ον» χαρακτηρίζοντας και αυτό το ως άγνωστο.

Η δική μας ταπεινή σκέψη είναι ότι η αβυσσαλέα συγκρουσιακή απόσταση η οποία (δια)χωρίζει τα «όντα» και τα «μη όντα», σε συνάρτηση με την γιγαντιαία τεράστια αχανή δύναμη του κάθε μέρους καταλήγει αναγκαστικά να τα διαποτίζει με τόσο τεράστια κοσμική ισχύ που **δεν μπορεί παρά στον συγκρουσιακό αυτό αγώνα να κατέχουν κατά συμβιβασμό «συμπαντική συνυπαρξία».**

Η ακούραστη φιλοσοφία.

Η φιλοσοφία ποτέ δεν «ξαποσταίνει» αφού μέσα από το ατελείωτα κεφάλαια της έρευνας της έχει αποστολή να περιβάλλει, να διδάσκει και να αναπτύσσει την κάθε επιστήμη και το κάθε θέμα.

Η φιλοσοφία είναι πορεία με ασταμάτητα ερωτήματα, όμως να μην ξεχνάμε ποτέ όσο και αν ακούγεται παράδοξο ότι στα πρώτα της ερωτήματα είναι:

τί είναι ο εαυτός της;

Τί είναι αυτό το απόλυτο δώρο που έδωσε ο Πυθαγόρας στην ανθρωπότητα;

Τί είναι η μαγεία, αέναη υλικοάυλη - αυλοϋλική λέξη ασύλληπτου από την ανθρώπινη δυνατότητα βάρους, την οποία στον ασήμαντο άνθρωπο έδωσε για να τον βασανίζει και δεν τον άφησε εν τη μακαριότητα του πνεύματος του πτωχότητα; Γιατί του έδωσε την φιλοσοφία;

Και γιατί με απίστευτη «σκληρότητα» ο Πυθαγόρας σε αγαστή συμπαιγνίας συνεννόηση με τον Θαλή, έδωσε ένα απόλυτα- απόλυτα τέλειο, αλλά βαρύτατο δώρο στο άνθρωπο και σε κλειστό κουτί χωρίς κλειδί, το οποίο ο άνθρωπος με προπέτεια επί ματαίω μάχεται να ανοίξει;

Τί ακριβώς είναι επιτέλους η φιλοσοφία ρωτάμε εμείς οι ταπεινοί άνθρωποι;

Καθ' ημάς αν ο ασήμαντος άνθρωπος καταφέρει να απαντήσει την ερώτηση τί ακριβώς είναι φιλοσοφία, τότε κάνει τον μισό δρόμο για την λύτρωση του, αφού θα βρει το κλειδί της λύσης για να ανοίξει το κουτί με το δώρο του Θαλή. Θα μπει σε δρόμους απίστευτης διάνοησης και λεωφόρους λαμπρής γνώσης και έτσι σε μερικά δισεκατομμύρια χρόνια πιθανόν και να απολυτρωθεί. Και γιατί σε μερικά δισεκατομμύρια χρόνια; Μα αφού το αύλο, η ύλη αλλά και η αντιύλη, το είναι και το κενό, το «είναι» και το «μή είναι»/«δεν είναι», το όν και το μήν όν, το υπάρχουν και το μή υπάρχουν, το γίνεσθαι και το διαγίνεσθαι, το άγνωστο αλλά ακόμη και το γνωστό, (τί τραγικό!) όλα άπειρα είναι. Ποιός και πώς θα εξηγήσει στους ανθρώπους πράγματα που δεν τελειώνουν; Ακόμη και αυτό τούτο το πεπερασμένο λόγω μεγέθους, καθ' ημάς στην πράξη είναι εξ αναγωγής άπειρο. Επομένως θα απολυτρωθεί όντως ποτέ από όλα αυτά;

Όχι δεν θα απολυτρωθεί διότι πρέπει να κυνηγήσει το όνειρο του το οποίο όνειρο είναι σε διατεταγμένη υπηρεσία αναζητητικής αποστολής μέσα στο άπειρο. Πώς όμως αυτό θα το καταφέρει ποτέ αφού ακόμη και αυτό το πεπερασμένο δεν κατόρθωσε να το ελέγξει ούτε καν να το εννοήσει επακριβώς. Τίθεται ερώτημα: γιατί τότε άρχισε τον αγώνα της φιλοσοφικής έρευνας; Ίσως δεν ήξερε τί θα συναντήσει και τί θα έλεγαν τινές ...αφελείς - πεσσιμιστές φιλόσοφοι. Όχι, λάθος, διότι ήταν εντελώς ορατό και ορατότατο το όλο θέμα, όμως και έτσι να ήταν και πάλι θα έπρεπε ούτως ή άλλως ο άνθρωπος να ξεκινήσει τον αγώνα.

Καθόλου δεν συμφωνούμε με την απαισιοδοξία και με τον πεσσιμισμό της Γερμανικής σχολής αλλά,

αντιθέτως θεωρούμε ότι όταν βασιλεύει στις ψυχές μας η αισιοδοξία είναι εκπομπή ευχαριστίας προς τον Κύριο, διότι μας έφερε στην ζωή (διότι ως Θεός «κάτι» ήξερε) έστω και για να ...βασανιζόμαστε,

όμως συνάμα πρέπει να καταγράψουμε ότι όντως τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα και θα εξηγήσουμε:

ας δεχτούμε ότι υπάρχει το πεπερασμένο, άρα κάποτε τελειώνει.

Και αφού τελειώνει, που ακριβώς τελειώνει; Συνάμα μετά το τέλος θα υπάρχει το κενό διότι αν δεν υπήρχε αυτό το κενό τότε απλά δεν θα ήταν αποδεκτό έννοιολογικά ότι τελειώνει και επομένως δεν θα έστεκε η έννοια πεπερασμένο αλλά η έννοια άπειρο. Όμως συνάμα κάτι πρέπει να υπάρχει μετά το κενό διότι απλά δεν μπορεί να μην υπάρχει κάτι και μετά το πεπερασμένο. Διότι πώς μπορεί να μην υπάρχει κάτι μετά το τέλος του πεπερασμένου...Αρα αφού υπάρχει κάτι μέχρι που πάει και μέχρι πού καταλήγει αυτό το κάτι, αλλά και το κάθε επόμενο ...κάτι μετά από το κάθε προηγούμενο αυτού κενό; Αρα υπάρχει ασταμάτητη ανα -κυκλοτερής συνέχεια και μετά το πεπερασμένο. Πού καταλήξαμε;

Εμείς με τις ταπεινές μας σκέψεις θεωρούμε ότι κατάληξη μας είναι η εκ του κυκλοτερούς χρονικού αναδιπλασιασμού των κινήσεων του (*α)«κόσμου» - και δια της βίας του σύμπαντος-

υποδούλωση μας στο α-πέρας, αφού η επαναληπτική αυτή ιδιοτροπία του σύμπαντος και πάλι εδώ μας έφερε.

(*α) «Κόσμος-κοσμικό» στην Ελληνική γλώσσα δεν είναι απλά η επικρατούσα έννοια για την ανθρωπότητα, αλλά είναι το σύνολο των ουράνιων σωμάτων τα οποία οι αρχαίοι ημών πρόγονοι θεώρησαν ότι «κοσμούν» το σύμπαν.

Όμως,

έστω και αν καταλήξουμε κάπου σε κάποιο τέλος αυτό σημαίνει ότι κατακτήσαμε το πεπερασμένο (επιτέλους διότι κουραστήκαμε πολύ ταξιδεύοντας) δηλαδή στο τέλος της ύπαρξης του σύμπαντος - ας πούμε.

Όμως έχουμε θέμα και πάλι από την αρχή: υπάρχει κάτι μετά. Ας τρέξουμε λοιπόν να το συναντήσουμε. Αδίκος κόπος (ξαναφτάσαμε από εκεί που ξεκινήσαμε και απλά κάθε φορά προσθέτουμε κάτι αναγκαστικά για να καλύψουμε την «παραλογία»-δηλ. παρά τον λόγο ανθρώπου- του πεπερασμένου) πάλι θα το βρούμε και τότε θα ξαναπροσθεθεί στην αναζήτηση... Μέχρι πού θα πάει αυτό;

Αρα κατάκοποι και εξουθενωμένοι από το τρέξιμο και την αναζήτηση και θέλοντας και μή «βρήκαμε» -που λέει ο λόγος- την μοναδική λύση του πεπερασμένου. Ποιά είναι η λύση;

Η σίγουρη λύση καθ'ήμας είναι το άπειρο –και τελειώσαμε.

Απίστευτο: «καλύτερα» να μην ήταν αυτή η λύση αυτή. Διότι τώρα τα πράγματα είναι δισεκατομμύρια φορές ακόμη δυσκολότερα και αυτό διότι κατά τον Αναξίμανδρο το «άπειρο είναι η πηγή από την οποία προέρχονται άπειροι κόσμοι», όμως το πρόβλημα είναι ότι από ιδιοτροπία οι άπειροι αυτοί κόσμοι επιστρέφουν στο άπειρο – και πώς θα προλάβουμε τους άπειρους κόσμους να τους αναλύσουμε αφού πηγαionoέρχονται στο άπειρο;

Εστω όμως και με την λύση του απείρου: πώς είναι δυνατόν να μην τελειώνει και αν ναι, τότε που τελειώνει και τί υπάρχει μετά. Δηλαδή πάμε στο «μετά» όπως συνέβη πίο πάνω με το πεπερασμένο; Και έστω πήγαμε, τότε που τελειώνει το μετά και ξανά το μετά κ.ο.κ. Είναι όμως δυνατόν να μην τελειώνει το άπειρο σύμπαν και αν όχι τότε μέχρι πού πάει και αν πάει ...μέχρι, τί υπάρχει στο «μέχρι» και τί μετά το τέλος του «μέχρι» και ξανά από την αρχή τί βρίσκεται μετά από αυτό, άρα ξαναφτάσαμε και ξαναφτάνουμε εκατομμύρια και δισεκατομμύρια φορές από εκεί που ξεκινήσαμε. **Και ενώ εν τω μεταξύ εξακολουθεί αμέριμνα να ταξιδεύει το άπειρο προς το ...άπειρο, πώς όμως γίνεται να είναι άπειρο και να μην τελειώνει ποτέ αλλά και τί υπάρχει μετά το τέλος του «ποτέ», αφού πώς γίνεται κάτι να μην τελειώνει κ.λ.π.** Αρα ούτε το άπειρο ισχύει, ούτε όμως και το πεπερασμένο.

Πού καταλήξαμε;

Πουθενά δεν καταλήξαμε: υπάρχει λέει άπειρο, υπάρχει λέει και πεπερασμένο και τα δύο όμως για την ακρίβεια αν όχι παράλογα(αν και δεν ξέρουμε ακόμη ως ατελείς άνθρωποι τί είναι επακριβώς το «παραλόγο») είναι όμως αντιφατικώς συγκρουόμενα και έξω από την δυνατότητα αντιληπτικής κατανόησης από το ανθρώπινο μυαλό. Καθ'ήμάς «δεν υπάρχει» άπειρο και «δεν υπάρχει» και πεπερασμένο, διότι ποιό από τα δύο:

το άπειρο, με την εκ του απείρου τρομακτική ισχύ του, ως θριαμβευτικός συμπαντικός υπερνικητής επιβάλλει όντως είτε μας αρέσει είτε όχι την ύπαρξη/ισχύ του στο πεπερασμένο,

ή σε διειστώσα ως προς το άπειρο κατάσταση, δηλ. το πεπερασμένο, ναί όντως υπάρχει ένεκα του ότι απλά και μόνο είναι πε-περασμένο

(έχει πέρας δηλ. τελειώνει, άρα είναι άκρως πιό ... προδιορίσιμο και «συγυρισμένο», πολύ ωραία τότε είναι όλα απολυτρωτικά «εύκολα» για τα μεγέθη και τις γνώσεις επιπέδου «1+1=2» του επί της γής ασήμαντου ανθρώπου)

και άρα δύναται κατά οπτική επιβεβαίωση ξεκάθαρα να κλειδωθεί η κατάσταση της συμπαντικής του έστω πεπερασμένης υπαρξιακής όψης και με αυτή την δύναμη του να «προκαλεί» τον ...άπειρο αντίπαλο σε κοσμική αναμέτρηση;

Συνάμα αν όμως δεχτούμε το ομού στον χρόνο («συγχρονισμό τους») ταξίδι των δύο γιγάντων και πάλι δεν μπορεί να γίνει είναι αποδεκτός ο συλλογισμός αυτός αφού βρίσκεται έξω από την λογική δυνατότητα του ανθρώπου ως άτοπο προϊόν.

Και τί με αυτό, **μήπως όλα τελούν υπό την έγκριση του ανθρώπινου λογισμού;** Πολύ σωστή ερώτηση – πολύ σωστό, ας προχωρήσουμε επομένως.

Είτε υπάρχει άπειρο, είτε πεπερασμένο και έτι χειρότερα ακόμη και αν όντως τελειώνει το πεπερασμένο

αλλά είτε δεν υπάρχει ούτε άπειρο, ούτε και πεπερασμένο, σε τίποτα δεν καταλήγουμε.

Διότι

το «λάθος» ημών των απλών ανθρώπων το οποίο περισσότερο δυσκολεύει αντί να διευκολύνει την κάθε έρευνα είναι ότι προσπαθούμε να ερμηνεύσουμε, να εξηγήσουμε, να κρίνουμε και να κατανοήσουμε τα του σύμπαντος πράγματα **με το δικό μας μέτρο και την δική μας λογική και μέσα από τις αισθήσεις μας κάθε είδους**, όμως το κυριότερο λάθος:

όλα αυτά μέσα από τις δικές μας ή έστω με τις εις όλους **γνωστές μετρικές, σχηματικές και παραστατικές διαστάσεις.**

Όμως τί άλλο να κάνουμε περισσότερο για να βρούμε την αλήθεια αφού αυτές τις αισθήσεις κατέχουμε και αυτή την λογική διαθέτουμε;

Στο ...τρισεδιάστατο μας ταξίδι φέρουμε ως όπλα,

τις τρεις μόνο γνωστές διαστάσεις-μήκος, πλάτος, ύψος- ενώ η τέταρτη, κάτι με τον χρόνο τελεί κατ'ίσχυρισμό ως διάσταση, αφού η θεωρία της σχετικότητας του χωροχρόνου **δεν έχει εισέτι καν επιβεβαιωθεί επιστημονικά**, αφού ο Κωνσταντίνος Καραθεοδωρής δεν μας έδωσε την άποψη του, παραμένοντας πλέον ως λίγο συστημικό παραμύθι.

Επομένως πολύ φτωχός ο άνθρωπος και πολύ φτωχικά τα εφόδια του, όμως ευτυχώς πολύ και το θράσος του με αυτά τα μέσα τα οποία επιχειρεί για να καταλάβει θέση στο σύμπαν- ναί, είναι ηρωικός μαχητής.

Όλα πολύ δύσκολα, όμως δεν θέλουμε ούτε να το σκεφτόμαστε ότι ίσως τελικά προκύπτει συγκλονιστική κατάληξη: μήπως πέραν της προς το φως πορείας, συνάμα πάμε πίσω – πίσω;

Ισως.

Επομένως ο φιλόσοφος όταν αρχίσει να σκέπτεται περί φιλοσοφίας, κοσμογονίας, κοσμολογίας και όλα τα σχετικά καλό είναι να φορέσει το σάβανο του.

Ας το αφήσουμε εδώ το σχετικό κεφάλαιο.

Συνεχίζοντας - όταν η φιλοσοφία προχώρησε μπροστά σε βαθμό που κατάφερε να διαπιστώσει συστηματικές σχέσεις μεταξύ των πρωτο-ταξινομημένων φαινομένων σκέψης (δηλαδή θέματα) «εν σοφία» τις ενέταξε σε επιμέρους ειδικούς κλάδους καταλήξασα ούτω δικαίως να ονομασθεί ως η μητέρα των επιστημών. Αρα λοιπόν είναι φανερό ότι όλα -τα πάντα- διέρρευσαν προς τα άνω, ως το μαγικό νερό της αενάως ρέουσας πηγής της φιλοσοφικής σκέψης. Και οι επιστήμες επομένως τί άλλο είναι από μια κατά συστηματικό τρόπο ταξινόμηση φιλοσοφικών σκέψεων και φαινομένων;

Με δεδομένο ότι αφού ο αιμοδότης της επιστήμης είναι η φιλοσοφία, καταλήγουμε ότι αν η επιστήμη λειτουργεί χωρίς φιλοσοφία τότε θα στερείται το κυκλοφοριακό της

σύστημα από φιλοσοφικά αιμοσφαίρια και απλά δεν θα λειτουργεί, δηλ. ακόμη πιο απλά δεν θα είναι επιστήμη.

Κατά συνέπεια η επιστήμη εστερημένη της ροής του ζωοφόρου αίματος της φιλοσοφικής κίνησης, δεν θα στηρίζεται και δεν θα ζει με υπόβαθρο εσωτερικού πνεύματος μή ξέροντας καν «τί της γίνεται», αφού το γίνεσθαι (της) και το αυτογίνεσθαι (της) και η εσωτερική της διαμόρφωση μή φέρουσα κινητήριο φώς θα είναι ωσάν τυχόν την ανθρώπινη βιολογική ζωή στην γή, χωρίς τον βασιλιά ήλιο. Όμως ζωή χωρίς ήλιο για τον άνθρωπο, θα μπορεί να υπάρξει μόνο αν μπορεί και το κύμα βλάστησης να νοηθεί χωρίς της γης το χρώμα!

Η κατάκτηση της ανώτατης βαθμίδας της κάθε επιστήμης σε κάθε πανεπιστήμιο δεν πετυχαίνεται με απλή ανάβαση από τα σκαλιά του εκπαιδευτικού κτιρίου του θέματος της, αλλά από τα πνεύματος σκαλιά της διανόησης και της φιλοσοφικής επί του συγκεκριμένου θέματος αναλυτικής ενδιάκρισης, εξ ου και η επιτυχία της ανώτερης ανάβασης αναγνωρίζεται με το διδακτορικό δίπλωμα - «διδάκτωρ φιλοσοφίας». Αυτός είναι ο ακριβής επιστημονικός όρος - «διδάκτωρ φιλοσοφίας» - και όχι διδάκτωρ τάδε επιστήμης π.χ. διδάκτωρ οικονομικών ή π.χ. διδάκτωρ πολιτικών επιστημών όπως λανθασμένα λέγεται, ίσως για να συγκεκριμενοποιηθεί από ματαιότητα το εν τη πράξει ασκούμενο συγκεκριμένο επιστημονικό αντικείμενο. Αρα ο υψηλός αυτός τίτλος είναι διδάκτωρ φιλοσοφίας = το διδάσκειν φιλοσοφία.

Ο προσαγορευτικός τίτλος «Ph. ilosorhí D. octor» («ππί είθς ντί»=διδάκτωρ φιλοσοφίας) δεν είναι και δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να είναι απρόσωπη ή «άκυρη» έννοια, ούτε ματαιοδοξίας αναφορά, ούτε αιτία κομπασμού αλλά, αντίληψη τεράστιας ευθύνης του φέροντος αυτόν. Είναι καλή έννοια αποκαλύπτουσα προηγηθείσα υψηλή πνευματική προσπάθεια. Σημαίνει ότι ο συγκεκριμένος επιστήμονας (οποιοδήποτε κλάδου) τελεί πλέον εν φιλοσοφικώ πεδίω, ασκώντας (και διδάσκοντας) «κατά φιλοσοφίαν» την επιστήμη την οποία επέλεξε να υπηρετεί, έχοντας την φιλοσοφία ως τον παντοτινό του διδάσκαλο.

Και αυτό διότι η μελέτη και η εμβάθυνση του συγκεκριμένου ειδικού προς το συγκεκριμένο του ακαδημαϊκό θέμα, ανεβαίνοντας ψηλά (όσο μπορεί βέβαια να την ανεβάσει ο αδύναμος άνθρωπος) κατάφερε να ξεπεράσει τα απλά και κανονικά γνωσιολογικά «στάνταρ» πακέτα και τα στενά θεματικά πνευματικά όρια της συγκεκριμένης επιστήμης, ανελθούσα πλέον σε ανώτερο ανεγνωρισμένο φιλοσοφικό βαθμό ως ... (ταπεινά) επαρκούς ακολουθίας της συμπαντικής τριανδρίας Σωκράτης-Πλάτων, Αριστοτέλης.

Δηλαδή ο κατέχων τον ως άνω τίτλο, αφού είχε την τιμή να λάβει επί τούτω διδαχή στα θρανία των δωματίων της φιλοσοφικής διανόησης, ως μαθητής στο σχολείο του «ευ ζείν» του Αριστοτέλη και στην αυστηρώς ασκητική ομάδα του Πυθαγόρα, πλέον δεν ασκεί μονοσύλλαβη θεματική επιστήμη, αλλά ευρεία φιλοσοφική «διδακτορία» (εκ του διδάκτωρ), δηλαδή να διδάσκει φιλοσοφία και ασφαλώς σε φιλοσοφικό επίπεδο την επιστήμη του ως διδάκτωρ φιλοσοφίας. (Ph. ilosorhí D. octor»). Δηλαδή όλα τελούν εν φιλοσοφικώ πεδίω σε ασταμάτητη εν «διδαχή» φιλοσοφία.

Ο απλός άνθρωπος είναι φυσικό, καλόπιστα να ρωτήσει: γιατί όμως «φιλοσοφίας διδάκτωρ» και γιατί το συγκεκριμένο δίπλωμα ως «δοκτοράτο» αφορά τις επιστήμες και ΟΛΕΣ τις επιστήμες; Μήπως η μηχανολογία, ή η χημεία, ή η αρχιτεκτονική, ή η ιατρική ή οι πολιτικές επιστήμες έχουν σχέση με την φιλοσοφία και ονομάζονται έτσι με διπλό όνομα ως π.χ. διδάκτωρ βιολογίας, διδάκτωρ μηχανολογίας, διδάκτωρ ιατρικής;

Η απάντηση είναι βεβαιότατα,

διότι η φιλοσοφία είναι ο γεννήτορας των επιστημών. Εχουμε ήδη καταγράψει στην παρούσα ενότητα πως ούτως ή άλλως, για το πνεύμα της Κλασικής Ελλάδας «δεν υπάρχει» ο όρος πανεπιστήμιο: υπάρχει μόνο ο όρος φιλοσοφική σχολή!

Διότι ο φιλοσοφικός λόγος, είναι ο εκκινήτης, ο οδηγός και ο τροφοδότης των πάντων.

Επομένως τα πάντα γεννώνται, αναδύονται και ξεκινούν από την φιλοσοφία έχοντας απόλυτη σχέση με αυτήν.

Το πρώτο «πολύγωνο» αναζητητικό ερώτημα της φιλοσοφίας, δηλαδή το προ, το μηδέν, το κατά και το μετά της γενετής της κοσμο(-γονίας) και στην πορεία το εξ αυτής γιγαντίως αναφεύεν αναζητητικό ερώτημα της διερμίνευσης της κοσμο

(λογίας) ομού και το συνάδον βασανιστικότερο ερώτημα της λειτουργίας της, περιέχουν **όλα τα απόλυτα ερωτήματα** του ανθρώπου τα οποία καταλήγουν σε ένα μόνο σκοπό: φιλοσοφικά να «καταλάβει»!

Αρα αφού τα ανωτέρω κοσμογονικά και κοσμολογικά θέματα και ερωτήματα περιέχουν τα πάντα, τότε μέσα στα «πάντα» δεν εμπεριέχονται και οι εκ της φιλοσοφίας ασήμαντες εφευρεθείσες των ανθρώπων της γής επιστήμες;

Απτές αποδείξεις ότι η φιλοσοφία και οι επιστήμες όχι μόνο συνδέονται αλλά αναγκαστικά **θα πρέπει** να συνδέονται είναι ότι:

α)

η πιο μεγάλη στον κόσμο διάνοια αναζήτησης και διερμηνεύσεως της κοσμογονίας και κοσμολογίας,

- ο εφευρέτης και διδάξας το Πυθαγόρειο θεώρημα, ο επινοήσας το «π» (π' μικρό γράμμα =3,14159265 παγκοσμίως γνωστό ως «πι» από το αρχικό γράμμα του ονόματος του ως το αναγνωρισθέν και διεθνώς καθιερωθέν επιστημονικό αξίωμα ως η «*σταθερά του σύμπαντος*», προκύπτουσα μέσα από τον λόγο περιφέρειας κύκλου και διαμέτρου),

- ο φιλόσοφος, ιατρός, μαθηματικός και μουσικός, συντονιστής της «φιλοσοφικής σχολής», της «θρησκευτικής αδελφότητας» και της «πολιτικής ένωσης»,

- ο γίγαντας αυτός που κατάφερε να βρεί σύνθετη μάλιστα εξήγηση και για την κοσμογονία και για την κοσμολογία

απεφάνθη ---

I. **περί κοσμογονίας** ότι: «*εφ' όσον τα σώματα σύγκεινται εξ αριθμών, δεν δύναται τις να φανταστεί σύμπαν όπου δεν υπάρχουν αριθμοί και ότι ο αριθμός είναι θεμελιώδες μέρος της δημιουργίας τούτου*».

II. **για την κοσμολογία** : «*το σύμπαν απαρτίζεται από ζεύγη αντιθέσεων*».

αυτός λοιπόν ο άνθρωπος, ο οποίος κάνει υπερήφανο το ανθρώπινο γένος, δηλαδή ο **Πυθαγόρας**,

ναί: κατέληξε σε πόρισμα τί επιτέλους είναι αυτό το οποίο ο ίδιος κατάφερε μέσα του να είναι και επομένως τί νάναι άραγε αυτός ο «περιέργος» ενδότερος του εαυτός: ναί, ο Πυθαγόρας ένιωσε ότι ήταν τόσο πολύ...σοφός,

όμως

από σεμνότητα ΔΕΝ αυτοαπεκλήθη σοφός,

αλλά φίλος της σοφίας: ως φιλό-σοφος.

Από τον Πυθαγόρα,

και από τότε,

μπήκε στο Ελληνικό και παγκόσμιο λεξιλόγιο η λέξη αυτή: φιλόσοφος, και όχι «σοφός»!

β)

οι αρχαίοι ημών πρόγονοι έλεγαν ότι «η φιλοσοφία περιλαμβάνει ολόκληρον το πεδίο της ανωτέρας μαθήσεως αποτελούσα την μητέρα των επιστημών»,

γ) ο Πλάτων έλεγε ότι η φιλοσοφία είναι «η μητέρα της ακεραιότητας».

Επομένως με βάση τα ανωτέρω (α), (β), και (γ) δεδομένα καταλήξαμε στο υπόβαθρο της **αναγνώρισης** ότι η λέξη φιλοσοφία είναι ο αξιόπιστος μάρτυρας της **υψηλής διανόησης** και **εγγύησης ανωτέρας γνώσης!** Αρα η κατάληξη μας αυτή θα προσδώσει παρεπομένως ισχύ στον ταπεινό μας αυτό λόγο.

Αυτό που ονομάζουμε φιλοσοφία είναι η εκ μητρός γένεση και προέλευση των επιστημών στο ανώτατο επίπεδο της ακεραιότητας. Οι επιστήμες δεν μπορούν να «δουλέψουν» από μόνες, και για να λειτουργήσουν και **να είναι όντως επιστήμες** χρειάζονται ...εκκινήτη, όπως έχει ένα αυτοκίνητο ή όπως έχει ένας λαμπτήρας φθορισμού. Θα ξεκινήσουν την δράση τους μέσα από εμβάθυνσης φιλοσοφικό επαγωγικό λογισμό, ώστε να καταφέρουν να στοιχειοθετήσουν το ισχυρό θεμέλιο και την βάση της συγκεκριμένης επιστήμης,(δηλαδή του εαυτού τους) ενώ στην πορεία

δρώντας αναγωγικά θα αντλήσουν διδάγματα και εμπειρίες ώστε να σταθεροποιήσουν και ασαλώσουν την αλήθεια της. Όλα αυτά μόνο τυχαία δεν είναι.

Φιλόσοφος δεν είναι μόνο ο Σωκράτης και ο Αριστοτέλης. Και ούτε οι ήρωες του πνεύματος αυτοί, θα αποδέχοντο ποτέ αυτή την θέση, διότι η σκέψη, η ανωτέρα τους γνώση και η ταπεινότητα του πνεύματος τους ποτέ δεν θα τους επέτρεπαν να υποστηρίξουν αυτή την μή ταπεινή θέση.

«Φιλόσοφος» μπορεί να είναι ο κάθε κατά πνεύμα σκεπτόμενο, ταπεινός άνθρωπος!

Επομένως όταν ένας **απλός** και **ταπεινός** άνθρωπος (αν δεν είναι «απλός» και «ταπεινός» ΔΕΝ είναι φιλόσοφος και ως εκ τούτου ΔΕΝ τον αποδέχεται η φιλοσοφία, επομένως ούτε και ως παιδί της τον αναγνωρίζει η συγκεκριμένη επιστήμη δηλαδή ως όντως επιστήμονα) φτάσει στο επίπεδο:

α) να καταστεί εν αρχή ικανός πνευματικά ώστε να αναγνωρίσει την μάνα φιλοσοφία,
β) δούλεψε επαρκώς μέσα από την δια-νόηση του ανεβάζοντας τα απότοκα της προϊόντα, σε επίπεδο ανωτέρας σκέψης,

τότε λαμβάνει την τιμητική απονομή του τίτλου του φιλόσοφου.

Να σημειώσουμε ότι πέραν των εκ μελέτης και εξ επαγγέλματος δεδηλωμένων φιλοσόφων, υπάρχουν σήμερα οι άνθρωποι μας, οι σκεπτόμενοι(η φιλοσοφία δεν τίποτε άλλο από σκέψη) φιλόσοφοι και μάλιστα εντελώς πραγματικοί, τόσο ως εξ αενάου και διαρκούς συνέχειας γονιδιακής ροής κληρονομήσαντες το αρχαιοελληνικό πνεύμα, αλλά και ως εξ επικτήτου και εμπειρικής επίδρασης, κατακτήσαντες όσο μπόρεσαν την αλήθεια της φιλοσοφίας.

Ο άνθρωπος κατέχει και πρέπει να κατέχει και καλλιεργεί το χάρισμα να συλλογίζεται. Χωρίς φιλοσοφία ο άνθρωπος - δεν το λέμε υποτιμητικά - δεν θα διέφερε και πολύ από τα ζώα έστω και αν διαθέτει λογική. Και τούτο διότι η λογική την οποία ο άνθρωπος διαθέτει δεν αρκεί και δεν τον «σώζει», διότι ενίοτε (κυρίως εξ ανάγκης) μπορεί και από το ένστικτο η λογική να υποκατασταθεί (έμμεση αντικατάσταση) επαρκώς στον ανθρώπινο αγώνα για την (βιολογική) επιβίωση. Η σκέψη όμως; Μπορεί να υποκατασταθεί ή και να αντικατασταθεί από κάτι άλλο η σκέψη;

Όχι αυτό είναι αδύνατον!

Επομένως το δεδομένο του «μυαλού» δεν δίνει από μόνο του την λύση αφού αυτό το έχουν όλοι όμως

ο συλλογισμός είναι αυτοκυρίαρχη ενέργεια, έχουσα ανεξάρτητη δυναμική η οποία δεν μπορεί να υποκατασταθεί με τυχόν ενστικτώδεις διάφορες αμυντικές αντιδράσεις, ούτε και από μηχανικά επαναλαμβανόμενες ή αντανάκλαστικές της στιγμής δράσεις.

Ο βαθύς του ανθρώπου συλλογισμός, η υψηλή του σκέψη και κατ'επέκταση η διάνοηση του είναι δυνάμεις ανώτερες από το μυαλό, αφού εκπορεύονται από το πνεύμα συνταξιδεύοντας με αυτό. Είναι εσωτερικής γενέσεως καλά προϊόντα της ενδογενούς θέλησης του πνεύματος του ανθρώπου, η οποία θέληση μεταστοιχείωνεται σε άυλη παρθενοκάρπιο ύλη, η οποία εντέλλει τον άνθρωπο όχι μόνο να αγνοήσει, αλλά και να περιφρονήσει, ακόμη και τις προκύπτουσες Σισύφειας μορφής δυσκολίες, ώστε να φτάσει νικητής εκεί που πνευματικά αξίζει. Και αξίζει πολύ διότι η φιλοσοφική λειτουργία καταπολέμησε την αφθევξία (αδυναμία έκφρασης διανοημάτων) αλλάζοντας τον άνθρωπο, τον ανθρώπινο βίο και τον πολιτισμό πνεύματος.

αφού ως Θεία δωρεά παρέδωσε στην ανθρωπότητα εκατοντάδες φιλοσόφους της κλασσικής Ελλάδας οι οποίοι τίμησαν το γένος του ανθρώπου -

προεξαρχόντων του πατέρα της φιλοσοφίας Θαλή, του πανεπιστήμονα Αριστοτέλη, του «ατομικού» Λεύκιππου(δασκάλου) και Δημόκριτου(μαθητού), του «δασκάλου» Σωκράτη και του «μαθητού» και ...Θείου Πλάτωνα, των μαθηματικών Ευκλείδη και Πυθαγόρα, του «τα πάντα(κυριολεκτικά) υπομένων» της «νέας στοάς» Επίκτητου, του απόλυτου εφευρέτη και πατέρα της εξέλιξης Αναξίμανδρου, του διατυπώσαντος την γιγάντια θεωρία δια τας «μείζονας ηδονάς της ψυχής» (αν και παρεξηγηθέντος ότι αφορά τις σωματικές ηδονές) Επίκουρου.

«Η νομική είναι η επιστήμη των επιστημών»,

άρα

χίλιοι ακόμη λόγοι να καλέσουμε(άλλωστε ποιόν άλλο θα μπορούσαμε να καλέσουμε) συναγωνιστή και συναρωγό μας την φιλοσοφία **στην προσπάθεια μας να ...συνομιλήσουμε με την νομική επιστήμη.**

Θα ακολουθήσει κεφ. 2.